

februar 1975

la vida espiritual

duhovno
življenje

La „justicia“ comunista

Después de aniquilar al ejército nacional esloveno —verdadero genocidio— (en la introducción de este folleto se muestra cómo había sido hipócritamente entregado a la matanza por los ingleses) y después de volcar su furor desenfrenado contra el pueblo, puesto fuera de la ley, comenzaron a representar la farsa de los procesos ante los “tribunales del pueblo”. Fusilaron, entre otros, al general Rupnik (a quien los ingleses entregaron desde un campamento de Italia), al escritor Velikonja que estaba paralítico, y proclamaron traidores a las personas más honradas y más fieles a la nación. Condenaron, en su ausencia, al obispo Rožman a 18 años de prisión. Todas las afirmaciones de su larga acusación y de los fundamentos de su condena fueron —como en la gran mayoría de todas las condenas— falsas: mentiras y falsedades. Entre los bienes relictos del obispo (que murió como apóstol de los exiliados el 16 de noviembre de 1959 en EE. UU.) se encontró un escrito que refuta punto por punto las acusaciones comunistas y establece los hechos auténticos. En estos papeles brilla luminosa la verdadera imagen de este gran príncipe de la Iglesia, su intachable personalidad, sus preocupaciones y esfuerzos para la salvación de las almas de todos los fieles y su conciencia nacional ennoblecida por el cristianismo.

Na prvi strani platnic:

Značilna pokrajina na Gorenjskem
(foto: Ivan Makovec)

Božično in novoletno pismo

našim bratom in sestram, ki so zdoma

Sredi božičnih praznikov smo, danes se spominjamo svete Družine, ki je bila tudi sama izseljena in je več let bivala zdoma. Morala je najprej v Betlehem, nato še naprej v Egipt, dokler ni prišel čas in dan vrnitve po Herodovi smrti. V tujini ni utonila v egipčanskem morju poganstva in zablod, ampak je vztrajala v izročilu in držala skupaj. Njeno hrepenenje je bilo domovina. Gotovo so ponavljali pesem izgnanih Judov iz babilonske sužnosti: Naj se mi prilepi jezik, če bi pozabil tebe Jeruzalem!

Na praznik svete Družine Vas iz domovine iskreno pozdravljamo in gledamo na vas v luči treh družin:

1. Domača družina. Spomnite se danes na vse tiste vrednote, ki ste jih prejeli v domači družini. Morda je bilo doma vse skromno, a je bilo toliko več ljubezni, žrtev staršev, ljubezni med brati in sestrami... Ob skupni mizi in v skupnem domu ste se utrjevali v tistih osnovnih človeških in krščanskih krepostih: poštenosti, iskrenosti, dobrote, delavnosti. Le povračajte se radi v domačo družino, da se spet nahranite s tem duhom in vas ne bo zunanji blesk omamnil. Posebno ne pozabite na versko vzgojo, ki ste jo prejeli v krščanski družini, in na vse tisto, kar vam je vera dala in kar od vas pričakuje.

2. Druga družina je domovina. To je nekako razširjena družina. Bog hoče, da prebivamo na koščku sveta, ki je naša domovina. Tam so naši bratje in sestre po jeziku, krvi, čustvovanju... Tudi ta družina nam je posredovala vrednote, ki se ne dajo nadomestiti z nobeno drugo domovino, pa naj bo še tako lepa, industrializirana in bogata. Našo zemljo je tako lepo opeval Ivan Cankar: Skopo je Gospod sejal lepoto drugod po svetu... tu od štajerskih gričev do tržaškega zaliva, od Triglava do Gorjancev pa je zasadil rajski vrt. Naš jezik je pesem in vrisk. Tod bodo prebivali veseli ljudje, je govoril Bog... Zvezde so se ustavile in onemele nad to lepoto.

Ta domovina vam je dala jezik, pesem, kulturne vrednote, sveta izročila. Ne pozabite nikoli nanjo!

3. Tretja družina pa je naša sveta Cerkev, katere člani smo. Sprejeti smo bili s krstom v to družino, tolikokrat mazi-
ljeni, posvečeni, poučevani, odbrani in od Boga naprej določeni, da pridemo v večno domovino, kjer bomo vsi odrešeni in zveličani peli: Hvala in slava in čast ti, o Bog, naš Zveličar...

Ne pozabite: Tudi zunaj ste člani te Cerkve, te božje družine, s pravicami in dolžnostmi. S pravicami: Saj mora tudi tuja Cerkev za vas skrbeti, domača Cerkev pa vam pošilja misijonarje, ki hočejo biti samo oskrbniki te božje družine in ji posredujejo vse tisto, kar zunaj potrebujete, da ostanete živi udje. Zato vas bodo učili, da tudi zunaj ohranite živ stik z Bogom po molitvi in dobrih delih, po nedeljski maši in zakramentih, po božji besedi, ki jo najdete v svetem pismu in drugih dobrih knjigah in časopisih.

Ohranite tudi zunaj živo zavest: Za nekaj višjega sem rojen. Bog mi je Oče, Kristus mi je brat in Odrešenik, Marija mi je tudi na tujem Mati, saj je bila sama begunka in zdomka.

Ko bom na nedeljo svete Družine ob deseti uri dopoldne maševal za vas pri Mariji Pomagaj na Brezjah, se združite tudi vi z nami. Prosil bom Marijo, ki „skoz življenje voditi srečno zna“, naj vas tudi na tujem varuje in ohranja žive ude vseh treh družin: domače, domovine in Cerkve.

V imenu slovenskih škofov Vam vsem želim v novem letu obilje božjega blagoslova. Naj vas Bog varuje nesreč pri delu in na cestah, zlasti pa naj vas varuje vsake stranpoti v vašem poštenem krščanskem življenju. Prav posebej pa še hvaležno pozdravljam vaše dušne pastirje. Naj jim bo tudi v novem letu Bog moč in plačnik pri njihovem napornem delu.

V Gospodu Vas vse pozdravlja in blagoslavlja

+ Stanislav Lenič,
slovenski škof za izseljence in zdomce

Ljubljana, 8. dec. 1974.

Pavel IV.:

Sprava je pot do miru

Dva razloga sta nagnila Pavla VI., da je letošnjemu svetovnemu dnevu miru na 1. januarja dal gornje geslo. Najprej povezuje s svetim letom, nato pa povezuje z mirom.

MIR JE SAD SPRAVE

Osebna sprava med ljudmi je gotovo dejanje velike kreposti in predstavlja posebno vrednoto krščanske vere, je pa združena s praktičnimi in načelnimi težavami. Vsak dan molimo v očenašu za odpuščanje „dolgov“. Mnoge spore je mogoče rešiti z običajno mero dobre voje. Takšne medsebojne sprave imajo veliko vzgojno in duhovno vrednost. Takšne drobne vsakdanje sprave so neke vrste tkivo družbe. Zanje se je treba truditi v družinski skupnosti.

NAPAČNE SPRAVE

Meje sprave so v neke vrste lažnivih spravah. Pavel VI. je lani za dan miru rekel: „Mir lah-

ko zahteva od nas hude odpovedi... celo velikodušno odpuščanje in spravo, a to se nikdar ne sme zgoditi na račun nizkotnega trgovanja s človeškim dostojanstvom. Do miru ne bomo prišli brez lakote in žeje po pravičnosti.

Lažna je tudi sprava brez rešnice ali proti njej. Človek nima pravice, da bi zaradi sprave zgubil svojo osebnost in svojo vest. Ne more biti sprave, če bi ta človeku preprečevala, da bi bil to, kar je, če bi moral okrniti svojo osebnost, svojo svobodo, svojo zvestobo in svojo vero.

SPRAVA — POT DO MIRU

Rešitev pa ni v tem, da se človek zapre v nedostopnost in nestrpnost, ampak da pogumno stopi v sredino sporov, obvlada njihove zaplete in jim išče rešitev po novih poteh. Sprava torej ni zaviranje ne izmikanje, ampak je hoja proti bodočnosti, je pot do miru.

Jezusovo darovanje ali Svečnica

Praznik „očiščevanja preblažene Device Marije“ izhaja z Vzhoda. Romarica Silvija je že videla, kako so ga l. 386 obhajali v Jeruzalemu. Na Zahodu najdemo prvo pričevanje o tem prazniku, ki se imenuje tudi „Gospodovo darovanje“, šele l. 542. Pozneje je na Zahodu zaradi obreda blagoslavljanja sveč prišlo v navado tudi ime „svečnica“.

Vzhodna Cerkev je ta praznik imela za nekako spremstvo Gospodovega razglašenja. Zato ga je obhajala 40. dan po 6. januarju, in sicer bolj izrazito kot Gospodov praznik, kakor na Zahodu, kjer je dan imel bolj marijanski poudarek. Vzhodna liturgija je obračala pozornost predvsem srečanju dveh svetih ljudi, zastopnikov bogovdanega dela Izraelcev, z Gospodom: Jezus pride, da bi spolnil voljo svojega Očeta: daruje se mu po rokah Marije in Jožefa, in ob tej priložnosti se dogodi srečanje Gospodovega Maziljenca, obljubljenega Mesija, s starčkom Simeonom in prerokinjo Ano. Temu srečanju dajejo na

Vzhodu tako močan poudarek, da ta praznik imenujejo „srečanje.“

Na Zahodu je praznik ozko naslonjen na praznik Gospodovega rojstva in posveča pozornost bolj obredu očiščevanja, kateremu se je Marija podvrgla po tedanji judovski postavi. Vsaka judovska mati je po porodu veljala za obredno nečisto, in sicer skozi 40 dni, ako je rodila deklico. V tem času ni smela stopiti v tempelj in ničesar svetega dotakniti. — Ker je Marija Jezusa spočela in rodila deviško, bi je samo po sebi obred očiščevanja ne obvezoval. Zakaj se mu je kljub temu brez pomislekov podvrgla, lepo razlaga sv. Bernard: „Danes obhajamo očiščevanje preblažene Device Marije, ko se je po Mojzesovi postavi spolnil štirideseti dan po Gospodovem rojstvu. V Mojzesovi postavi je pisano: Žena, ki spočne in porodi dečka, bo sedem dni nečista. Osmi dan naj dečka obrežejo. Potem triintrideset dni ostane v očiščevanju in ne hodi v svetišče. Ko se ti dnevi dopolnijo, naj sina prinese Gospodu

Mar se ti ne zdi, da bi Marija

tem predpisom po pravici lahko ugovarjala: ‚Čemu je meni treba očiščevanja? Zakaj naj ne hodim v tempelj, ko je moje telo brez pripomoči moža postalo tempelj Svetega Duha? Zakaj naj bi v tempelj ne stopila jaz, ki sem Gospoda templja rodila? Pri tem spočetju, pri tem rojstvu se ni zgodilo nič nečistega, nič nedovoljnega, nič, kar bi bilo očiščevanja potrebno. Saj je to dete vir čistosti; prišlo je nas grehov očiščevati. Zakaj naj se podvržem postavnemu očiščevanju, saj sem vendar prav po tem brezmadežnem roj-

stvu postala najčistejša.‘ Preblazna Devica, zares nimaš vzroka za očiščevanje — tebi očiščevanja ni treba! — Je pa morebiti tvojemu Sinu bilo treba obreze? Ker pa je on sam hotel postati kakor vsak drug deček, zato bodi tudi ti med ženami kakor ena izmed njih.

Hotel je, da ga obrežejo; mar naj bi ne bil želel še bolj, da ga postaviš pred Gospoda? — Svojega Sina torej, sveta Devica, prinesi in blagoslovljeni sad svojega telesa pred Gospoda postavi! V spravo za nas vse daruj sveti, Bogu prijetni dar! Bog Oče bo ta

Ob Jezusovem darovanju je Marija zvedela od Simeona, da bo Jezus luč tudi poganskim narodom. Krščanstvo bo univerzalna religija, ki bo družila vse narode v enotno božje ljudstvo

novi dar, to predragoceno klavno daritev gotovo rad in povsem sprejel, saj o njem sam pravi: „Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.“

Marija se tudi tukaj, kakor vedno, izkazuje za „Gospodovo dekle“. Saj je vse življenje neprekosljivo zvesto hodila za njim, ki je o sebi mogel reči: „Moja jed je, da izvršujem voljo tistega, ki me je poslal, in da dovršim njegovo delo“ (Jan 4, 34). Brez besed uči preblažena Devica tudi nas, da moramo hoditi po poti spolnjevanja božje postave, hoditi v tihoti in molku, če to Bog hoče — samo tako bomo tudi mi mogli svetu dajati Kristusa. Napačno je mišljenje tistih, ki trdijo, da je važno samo to, kar človek nosi v svojem srcu — zunanosti in razni verski predpisi nimajo nikakega pomena.

Ni dvoma, da zgolj zunanje spolnjevanje verskih predpisov pred Bogom nima nobene vrednosti. Če človek na zunaj dela eno, v srcu pa zavestno in hote misli nekaj čisto drugega, je to hlimba, o kateri je Gospod dejal: „To ljudstvo me časti z ustnicami, njih srce pa je daleč od mene.“ Toda človek je ne le duhovno, ampak hkrati in neločljivo tudi telesno bitje in mora že zato tudi na zunanji način Boga priznavati za prvi vzrok in zadnji namen svojega življenja. Kdor načelno zanemarja ali celo prezira zakonite cerkvene predpise in navodila in sploh zunanje izraze vernosti ter pripadnosti h

Kristusovi Cerkvi, ta se bo redno kaj kmalu „izpraznil“ tudi v svoji notranji vernosti — vera bo nehala urejati njegovo življenje in bo postala mrtva. Od tod je le korak do odkritega odpada od Kristusa.

Vero, ki naj rodi sadove, je treba tako rekoč utelesiti. Kjer tega ni, tam obstoji sum, da vernost sploh ni pristna in globoka, pa naj bodo besede o „ponotranjenju“ še tako lepe. Sklicevanje na Jezusov boj zoper formalizem in legalizem (golo spolnjevanje predpisov, brez notranje prepričanosti) farizejev in pismoukov je tukaj prazno. Kdor pazljivo bere evangelije, bo presenečen ugotovil, kako Kristus skozi vse življenje zvesto izpolnjuje starozavezno postavbo, katere ni prišel razvezovat, ampak dopolnjevati.

J. H. Newman, ki mu ni mogoče očitati, da nima razumevanja za „notranjost“ in globoko iskrenost glede vernosti, je zato že v svoji anglikanski dobi l. 1831 dejal: „Nekakšne abstraktnosti vernosti ni. Če se je ljudstvo odločilo za to, da bi božje češčenje izvrševali na „duhovni“ način, kakor to imenujejo, potem končno nima dejansko nobenega božjega češčenja več. To se pogosto zgodi, in vsakdo bo to vedel iz lastne skušnje... V naših dneh bi še posebno morali biti na straži pred tistimi, ki bi nas radi zapeljali, da bi pustili ob strani svoje forme; tako upajo, da bomo za trajno sploh opustili naše krščansko upanje.“ — Malo pozneje (l. 1834) je zapisal: „Verska zna-

menja in navade niti od daleč niso brez pomena, marveč imajo po svojem bistvu zmožnost, da vtisnejo našemu spominjanju in predstavljanju velike resnice razodetja. Niti od daleč niso praznovrne, saj jih sv. pismo samo v načelu izrecno odobrava.“ L. 1838 je, še vedno kot anglikanec, govoril: „Ljudje, ki prezirajo dostojanstvenost in lepoto v bogočastju, da bi tembolj duhovno molili, pozabljajo, da je Bog stvarnik vseh reči, vidnih in nevidnih; da je gospod tako našega telesa kakor naše duše, da mora biti češčen tako javno kakor skrivno. Stvarnik tega sveta ni nihče drug kakor Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa; ni dveh bogov, eden bog snovi in drugi bog duha, eden postave in drugi evangelija; en Bog je, in on je gospodar vsega, kar smo in kar imamo. In zato mora biti vse, kar delamo, pečatenjeno z njegovim pečatom in znamenjem. — Začeti moramo seveda s srcem, kajti „iz srca“ prihaja vse dobro in hudo (Mt 15, 10 sl.), a če s srcem začnemo, ne smemo pri tem ostati. Ne smemo pustiti mimo vidnega sveta, kakor da bi izviral od hudobnega duha. Naša naloga je, da ga spremenimo v nebeško kraljestvo; napraviti moramo nebeško kraljestvo vidno na zemlji.“

Evangelist Luka, iz katerega je vzet evangelij današnje maše, že prej poroča o tem, kako so se starši Janeza Krstnika natančno držali postave; zdaj pa poroča še

o Mariji in Jožefu, kako sta Jezusa čez 40 dni po njegovem rojstvu darovala v templju. V spomin na čudežno rešitev judovskih prvorojencev v Egiptu je bil izraelski prvorojenec posebna božja lastnina in bi se bil moral posvetiti službi v templju. Ker pa je bil za to službo določen Levijev rod, je ostal kot spomin na to dolžnost po postavi ukazan običaj, da so vsakega prvorojenca v templju Bogu darovali in ga nato odkupili za pet srebrnih seklov.

Ko je bil po Marijinih rokah Jezus darovan, sta mu po navdignjenju Svetega Duha prišla nasproti starček Simeon in prerokinja Ana, ki sta svoja stara leta oba preživljala v „pričakovanju tolažbe Izraelove“ (Lk 2, 25), „v postu in molitvi noč in dan“ (Lk 2, 37). O Simeonu je povedano, da je vzel Jezusa v naročje (Lk 2, 28). Mudri so božje dete samo gledali,

MOLITVENI NAMEN ZA FEBRUAR

Splošni: Molimo, da bi intenzivno pospeševali duha resnične sprave z Bogom in brati.

Misijonski: Molimo, da bi jubilejno leto spodbujalo revne in bogate narode k spravi in sodelovanju.

starček Simeon pa Jezusa nosi v svojem naročju.

A v kakšne daljine predirajo že ugašajoče oči vidca Simeona! Tudi Marija mora pogledati tja: „Glej, ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v Izraelu in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo — in tvojo lastno dušo bo presunil meč — da se razodenejo misli iz mnogih src“ (Lk 2, 34–35). Kako mora biti v tem trenutku Mariji pri srcu! Sv. Ambrozij pravi: „Vsem bo ta luč svetila. Toda samo tisti jo bodo mogli dojeti, ki nosijo hrepenenje po jasnosti večne luči.“ Biti bodo morali novi ljudje. A biti „nov človek“ pomeni toliko, kolikor biti izpostavljen nasprotovanju, nositi „Gospodovo breme“, biti pripravljen na mnoge bridkosti, pridružiti se Odrešeniku v njegovem trpljenju, ki je po božjih načrtih edina pot k zveličanju. Iz Simeonovih ust je prišla beseda, ki pove, da je Marija potisnjena v negotovost in navidezno protislovje dveh obljub, tako da ostane razpeta med oznanilo angela: „Tvoj sin bo velik“, in Simeonovo oznanilo: „Tvojo lastno dušo bo presunil meč bolečin, ki jo bodo vodile vedno globlje v božje temine trpljenja, dokler ne bo pod križem kronana kot kraljica mučencev.

Kljub temu in zaradi tega še bolj velja detetu na Marijinih rokah klic: „Luč v razsvetljenje narodov!“ In Marija se vsa posveti največji nalogi, kar jih je: širjenju Kristusove luči v temi sveta.

Na besede starčka Simeona se naslanja starodavni bogoslužni običaj blagoslavljanja sveč, ki se razvije v procesijo s svečami. Pomen tega obreda je jedrnato izražen v tretji prošnji blagoslova sveč: „Gospod Jezus Kristus, prava luč, ki razsvetljuješ vsakega človeka, ki pride na ta svet... kakor te luči, z vidnim ognjem prižgane, preganjajo nočne temine, tako naj bodo tudi naša srca razsvetljena z nevidnim ognjem, to je, z lučjo Svetega Duha, in brez sleherne grešne slepote, da bomo mogli gledati z očiščenim duhovnim očesom, kar ti je všeč in našemu zveličanju v korist, ter da bomo tako po temnih nevarnostih tega sveta zaslužili priti k neminljivi svetlobi.“

Dr. A. Strle

Svečnica

Kaj tako nebo žari,
kot da se že dan žari?—

Ej — nemara zvezda gre
iz dežele Jutrove!

To ni zvezda jutrova,
zvezda Svetih kraljev treh;

vidiš, saj ne grédo v treh,
vidiš, gresta samo v dveh!

To bo Jezus, luč sveta:
nese ga Marija k nam,

nese z zvestim Jožefom,
da nam razsvetli naš hram!
Janez Pucelj

Dva meseca po škofovski sinodi

V januarski številki DŽ smo objavili 1. del članka, ki ga sedaj končujemo.

Med sinodalnimi očetmi, ki so se oglasili k besedi, naj posebej omenimo slovenskega škofa Jenka, Hrvata Škvorca, ukrajinskega metropolitana Slipyja, poljskega Višinskega, čilskega škofa Suberca-seauxa in argentinskih zastopnikov: kardinala Primatesta, nadškofa Tortola in Zazpeja in škofa Pironia, ter tajnika CELAMA, škofa Trujilla.

Škof dr. Janez Jenko

Škof slovenskega Primorja, edini slovenski udeleženec na sinodi, je govoril na splošnem zasedanju 7. oktobra. Dejal je: K uspešnosti oznanjevanja veliko prispeva tudi osebna svetost oznanjevalca. Evangelij se namreč ne oznanja samo z besedo, ampak tudi posredno z zgledom in življenjem. Če zija med besedo in življenjem oznanjevalca velik prepad, se poslušalci pohujšujejo in ne jemljejo tega, kar so slišali, resno. Če duhovnik sam ni trden v veri, če njegovo srce visi na svetnih stvareh in je versko mlačen, ne

bo vernikov mogel utrjevati v veri. V njegovih govorih ne bodo našli potrebne hrane ne mladi ne odrasli. Sv. Janez Vianney ni bil kakšen veleum, pa je vendar delal čudeže in nešteto ljudi v spovednici spreobrnil.

Oznanjevalec mora imeti pred očmi celega človeka. Vera sama je res neposredno pristanek razuma na razodete resnice zaradi verodostojnosti Boga, ki se razodeva, toda pri tem dejanju sodelujejo tudi druge človeške sposobnosti hkrati z božjo milostjo, ki dejanje vere obudi, utrjuje, ga spremlja in dopolnjuje. Morda smo pridigarji večkrat preveč poudarjali razumsko stran in zanemarjali voljo in srce. Z vero se ves človek popolnoma preda Bogu, mu podredi svoj razum in voljo. Vsega človeka je zato treba za Kristusa ogreti, da ne vidi v njem samo najvišje resnice, ampak tudi največjo dobrotno, največjo vrednoto, čuti največjo privlačnost... ..Družba ima izredno moč nad posameznim človekom. Človek je družabno bitje. Starši in drugi člani družine so prvi učitelji ter imajo velik vpliv na njegov umski, нравni in družabni razvoj. Šolarji, odraščajoča mladina, se odpira

mnogim drugim vplivom. Ljudje, ki ostajajo po vaseh, navadno za-
držijo mišljenje in navade doma-
čega kraja. Tisti pa, ki se izselijo,
naj bodo izobraženci ali delavci,
navadno opustijo vaško miselnost
in več in manj vse stare navade
ter se prepustijo svetnemu vplivu
nove okolice...

Danes je v Cerkvi, tako je na-
daljeval škof Jenko, precej verske
in npravne zmede, ki škoduje ver-
skemu življenju. Kaj je treba sto-
riti? Bog nas uči: postopajmo
krepko in stanovitno, pa tudi bla-
go. Zdrav pluralizem je nujno po-
treben, različnost izražanja, jezika
mora ostati. Tako se resnica
popolneje in jasneje osvetljuje,
pa tudi dopolnjuje. Kristus je ve-
dno isti: včeraj, danes in vekomaj.
Verske in npravne resnice so ne-
spremenljive, spreminjajo se le
življenjske okoliščine, nastajajo
nova vprašanja, ki se rešujejo po
večnostnih načelih...

Škofje v deželah za železno zaveso

Zagrebski pomožni škof Škvorec,
ki je bil z Jenkom zastopnik Ju-
goslavije, je dejal: „V Jugoslaviji
je velike važnosti za vernike litor-
gična obnova, ki je bila s hvalež-
nostjo sprejeta. Duhovščina je
goreča in pravega duha. Poklicev
ne primanjkuje, čeprav sedaj upa-
dajo. Med izseljenci in onimi, ki
se iz dežele naseljujejo v mestih,
se opaža pomanjkanje osebne in
dozorele vere. Pastoralni sveti so

ustanovljeni, a z njimi večkrat ne
vemo, kaj početi. Misijonsko delo
cvete, manj ekumenizem. Ker ni
katoliških organizacij, vstajajo
mala občestva. Z ateisti ni možen
učinkovit razgovor. Cerkev se ne
more posluževati vseh in v zado-
stni meri družbenih občil. Družine
nanogokrat ne dajo dobrega zgle-
da. Mladino vzgajajo v marksisti-
čnem duhu.

Ukrajinski kardinal Slipyj je
pred papežem in sinodalnimi očeti
naštel zglede kršenja verske svo-
bode v Ukrajini in vseh državah
pod komunizmom in prosil sinoda-
le, naj dvignejo glas protesta, v
obrambo in v tolažbo onih, ki ne
klonijo.

Zelo odločen je bil tudi Višinski.
Dejal je: „Brezbožne države ima-
jo monopol nad družbenimi obči-
li.“

Druge izjave

Argentinski kardinal Primates-
ta se je zavzemal, da je v evange-
lizaciji potrebna jasnost. Nadškof
Tortolo je med drugim govoril o
družini, škof Pironio o delovanju
sv. Duha. Čilski zastopnik pa je
pokazal nevarnost, v katero se je
narod pogrezal. Dejal je, da so
tudi nekateri duhovniki in verni-
ki bili orodje brezbožnega sistema.
Tajnik CELAM-a, škof Trujillo,
ki je pred kratkim napisal knjigo:
„Krščansko in marksistično osvob-
bojenje“, pa je zagovarjal mnenje,
da redna pot k osvoboditvi ne
more biti revolucija, nasilje.

Drugi del razpravljanja: teološki vidik evangelizacije

Osmega oktobra je nastopil poljski kardinal Karol Wojtyła. Govoril je o temi: teološki vidiki evangelizacije. Poudaril je, da je evangelizacija cilj življenja Cerkve, izhaja pa iz moči Kristusovega trpljenja na križu. Tudi danes, po dva tisoč letih, je treba oznanjati Kristusove besede, ne pa človeških mnenj. Zavzel se je za gotovost

vere, ki je potrebna tudi za uspešen dialog, kjer pa je velikega pomena odprtost obeh sogovornikov in pripravljenost razumeti ter sprejeti drugega.

Krakowski nadškof je tudi poudaril izredni pomen socialne osvoboditve človeka. Tema se, tako je jasno poudaril, sicer neposredno ne veže na poslanstvo Cerkve, veže pa se toliko, kolikor je Cerkev vedno poklicana delati za obrambo pravičnosti in miru v svetu. Osvo-

Znamenje
na Gorenjskem
(foto Ivan Makovec)

12. februarja,
na pepelnico,
se začne
postni čas

boditev na socialnem področju vstopa v tem smislu med naloge evangelizacije.

Po govoru kardinala Wojtyła, ki je bil s pakistanskim kardinalom protagonist četrte sinode, se je razvila živahna debata. Prvi je povzel besedo češki škof Tomasek, ki je zatrdil: „Sv. Duh je duša evangelizacije, Jezus Kristus, pravi Bog in pravi človek, ki je trpel za nas, vstal in živi v Očetovi slavi in v Cerkvi, pa je objekt življenjskega pričevanja evangeljskega oznanjevanja“. Libanonski škof Doumith je pribil: „Vera ni le neka ideologija, ne neki filozofski izum, ampak je dar božji.“ Škof Trujillo je pripomnil: „Evangelizacija je za Cerkev to, kar je za človeka dihanje“. Kardinal Felici, tajnik 2. Vatikanskega cerkvenega zbora je dejal: „Pri avtentični evangelizaciji je treba govoriti tudi o tradiciji in cerkvenem učiteljstvu“. Nemški kardinal Höffner je potegnil jasno črto med evangelijem in protievangelijem, prvim, ki obljublja večno, in drugim, ki obeta le zemeljsko srečo. Hrvat Škvorec je poudaril, da je treba poznati vse zmotne filozofske sisteme, ki kale božjo resnico. Tehtne misli sta med drugimi prispevala tudi Francoza: pariški kardinal Marty in marselski nadškof Etchegaray. 14. oktobra je kardinal Wojtyła podal sintezo debate o težkih vidikih evangelizacije. Podčrtal je sedem stvari. Pri evangelizaciji ima prvo mesto

Sv. Duh, upoštevati pa je treba tudi celotnega človeka. Ni dovolj evangelija le učiti, potrebno ga je tudi živeti. V bistvenem je treba ohranjati enotnost, v postranskem pa dopuščati pluralizem. Treba je ostati zvest Kristusu in se prilagoditi času in kraju. Med vero in nevero je treba potegniti jasno črto. Vsi smo poklicani k oznanjevanju resnice, treba pa je upoštevati red: prvi je papež, nato z njim v zvezi škofje.

Naslednje dni so sinodalni očetje nadaljevali z razjasnitvijo teoloških pogledov evangelizacije. Znova so razpravljali v 12 jezikovnih skupinah: angleško, francosko, špansko — portugalsko, nemško, italijansko in latinsko govorečih. Ponovno so se skupaj sestajali.

Še bi lahko se ustavili pri tem in onem, a saj bo dovolj. Omenimo le še štiri dogodke, ki so se odigrali zadnji teden.

19. in 22. oktobra so bile volitve za novi Svet glav. tajništva sinode. Svet, ki naj z glavnim tajnikom Rubinom pripravi peto Sinodo leta 1977. V Svet so bili izvoljeni: za Evropo: poljski kardinal Wojtyła nemški kardinal Döpfner in francoski nadškof Etchegaray. Za Ameriko: severnoameriški nadškof Bernardin, braziljski nadškof Lorscheider in argentinski škof Pironio. Za Afriko: kamerunski nadškof Zoa, senegalski nadškof Thiandoum in južno-afriški nadškof Hurley. Za

Azijo: pakistanski kardinal Cordeiro, korejski kardinal Kim in indijski škof D' Sousa. Pavel VI. pa je po pravilih imenoval tri člane: kardinala Šeperja, Hrvata, prefekta kongregacije za vero, tajnika italijanske škofovske konference nadškofa Bartoletti-ja in libanonskega škofa vzhodnega obreda Dournitha.

23. oktobra so sinodalni očetje skupaj s papežem izdali poslanico o človečanskih pravicah in spravi. Ta poslanica je ob 25-letnici znane deklaracije Združenih narodov o teh pravicah in v spomin na okrožnico Janeza XXIII. „Mir na zemlji“. V poslanici posebej poudarjajo, da ima vsak človek pravico do življenja, pravico do prehrane, pravico do socialno-gospodarskih dobrin, pravico do političnega in kulturnega udejstvovanja in pravico do verske svobode.

Ob sklepu zasedanja škofovske sinode so sinodalni očetje dalje izdali izjavo v 13 točkah, ki vsebuje nekaj misli, priporočil in smernic za evangelizacijo. Izjava govori o navzočnosti Sv. Duha v Cerkvi, o dolžnosti evangelizacije, o primatu molitve in premišljevanja, o težavah evangelizacije, o ekumenskem delu, o razgovoru z nekrščanskimi religijami, o razmerju med evangelizacijo in popolnim odrešenjem ljudi, o novih časih evangelizacije in o obnovi v spravi v duhu Svetega leta.

Papežu pa so sinodalni očetje izročili seznam obravnavanih tem.

Besedilo obsega 7 strani in je razdeljeno na 12 poglavij.

Papeževa sklepna beseda

26. oktobra je bilo 25. zadnje generalno zborovanje. Glavni govornik je bil sv. oče Pavel VI. Podal je pregled sinodalnega zasedanja in osvetlil nekatere manj jasne točke.

Dejal je, da je s sinodo zadovoljen. Med pozitivnimi sadovi je omenil sedem stvari: Sinoda je podčrtala odgovornost Cerkve za oznanjevanje evangelija, „Kristusa in to križanega“. Odgovornost veže vse božje ljudstvo, predvsem seveda pastirje in njihove pomočnike. Med evangelijem in oznanjevalci mora biti velika povezava. Krajevne Cerkve so soodgovorne za evangeljsko delo, vsa Cerkev je namreč misijonska. Kristusova Cerkev je subjekt in objekt evangelizacije. Res je, da je tudi izven nje neko božje razsvetljenje, vendar ne smemo pozabiti, da je celotno evangeljsko sporočilo le v katoliški Cerkvi, ki je zakrament zveličanja in sredstvo najtesnejše zveze z Bogom in vsem človeškim rodом.

Cerkev naj nadalje z velikim razumevanjem spoštuje avtentične vrednote narodov in nekatoških in nekrščanskih ver, ohraniti pa mora za vsako ceno čistost in enotnost nauka. Na sinodi se je razjasnilo razmerje med evangelizacijo Kristusove skrivnosti, ki vključuje poznanje presvete

Trojice, udeleženost na božjem življenju, večno življenje in delom za človeški napredek. In končno: na sinodi so osvetlili vlogo Sv. Duha pri oznanjevanju božje besede. Vlogo, ki jo je vzhod zelo cenil, zapad pa nekoliko zanemarljal.

Vidno pa je sv. oče, da ne bi bilo kakšnega dvoma, pojasnil tri stvari, ki so se pogosto ponavljale pri razpravljanjih. Te so: vesoljna in krajevne Cerkve, avtentično osvobojenje in male krščanske skupine.

Krajevne Cerkve morajo uživati neko samostojnost, v povezavi z Rimom, seveda, toda kdo naj odloča, kje so meje avtonomije? Poudaril je, da papeževa oblast nad krajevnimi Cerkvami ni izredna, temveč redna.

Če hočemo, da bodo ljudje sprejeli evangeljsko sporočilo, jim ga moramo posredovati tako, da ga bodo razumeli. Upoštevati je treba različno kulturo, različne načine mišljenja in izobražanja posameznih narodov in ljudstev. Seveda pa ne smemo iz problema evangelizacije enostavno narediti problem govornice. Treba je ostati zvest evangeliju.

Papež je govoril tudi o povezavi med evangelizacijo in osvoboditvijo človeka. Skrbeti je treba za eno in drugo, pri tem pa ohraniti nedotaknjeno Kristusovo blagovest, namreč, da nas Bog predvsem odrešuje od greha in smrti ter nas vodi v božje življenje.

Opozoril je tudi na nevarnost preveč horizontalnega pojmovanja vere.

Na koncu pa se je papež dotaknil še majhnih skupnosti, ki morajo ostati odprte in povezane s cerkvenim vodstvom.

Z besedo k zaupanju, stalnemu poglobljanju božje besede in z molitvijo na čast Kristusu, učlovečeni božji Besedi, je Pavel VI. sklenil četrto škofovsko sinodo, ki bo ob svojem času obrodila sadove.

dr. Alojzij Stare

PISMO

DUHOVNEMU ŽIVLJENJU

NAJ SE POROČIM Z NEVERNIM FANTOM?

Spoštovani!

Imam fanta. Že nekaj mesecev sva si prijatelja in zelo rada se imava. Zadnjič pa sva načela tudi vprašanje vere. Priznal mi je, da ne veruje in da se zato tudi ne čuti vezanega na kakšne krščanske moralne predpise. Da me spoštuje in da me zato noče siliti v kaj, kar bi bilo proti moji vesti, da pa v vse te stvari ne veruje. Meni je zastajalo srce, ko mi je tako govoril. V hipu sem se zavedla, da naju loči pravi prepad in sicer v najglobljih vprašanjih človeškega življenja. Vest mi vedno glasneje govori, da se ne smem poročiti z njim, ker ne bom srečna z njim ne jaz ne morebitni moji otroci. Po drugi strani ga imam pa še vedno tako zelo rada in si ne upam niti misliti na to, da bi ga kdaj izgubila.

N. N.

Draga N. N.!

Vsaj miselno se lahko vživim v bolečo stvarnost, ki si mi jo odkrila o svojem fantu, in nekoliko lahko tudi čustveno sodoživljam negotovost in notranji razkol, ki ga od tistega trenutka doživljaš v svoji duši. Želiš si svéta, zato si se obrnila na Duhovno življenje. Kaj naj storiš? Ali naj tvegaš vstop v zakon s človekom, ki nima istega gledanja kot ti v najgloblje in najosnovnejše vprašanje človeškega življenja? Ali pa naj pretrgaš z njim, a s tem zadaš svojemu srcu težko rano, za katero se ti zdi, da ne bi bilo zdravila?

Brez vsakega omahovanja in strahu Ti svetujem: pusti ga, prekini z njim! Seveda pod enim pogojem: da je njegovo zadržanje do vere resno in zato nekako dokončno (čeprav v človekovem življenju na zemlji ni nič resnično dokončnega) in zato ni nobenega pametnega upanja, da bi fant spremenil to svoje stališče. Da ga bo morda kdaj pozneje v življenju, o tem smeva upati, čeprav gotovosti tudi o tem

ni. Ne, ker bi mu Bog ne dal milosti vere, temveč ker je možno, da bi on sam te milosti ne sprejel. Toda na to verjetnost poznejše vere ne moreš z gotovostjo računati in nanjo graditi vse svoje bodočnosti.

Zakon je najintimnejša zveza dveh ljudi, ki mora sloneti na pravi prijateljski ljubezni in na medsebojni telesni privlačnosti. Eden od pogojev resničnega in trajnega prijateljstva pa je prav to, da imata prijatelja iste nazore in poglede na najbolj osnovna vprašanja človeške eksistence: o smislu življenja, o smislu in namenu zakona, o posmrtnosti, o Bogu. Da v postranskih stvareh zakona nimata istih mnenj in enakega okusa, je razumljivo in naravno. Te razlike se bodo namreč prav lahko dale prenašati v zakonu z nekoliko medsebojnega popuščanja. Ni pa mogoče popuščati v tako osnovnih stvareh, kot so vera, morala in pojmovanje smisla življenja. Prej ali slej bi v vajinem zakonu prišlo do takih nesoglasij, ki bi naredila nesrečno tebe in tudi morebitne tvoje otroke.

Stvari moraš pogledati naravnost v oči, pa naj te to še toliko stane. So primeri v življenju, ko je prekinitev znanja med fantom in dekletom nujna zahteva. Bilo bi greh hoteti stopiti v zakon, ki bo po vsej verjetnosti nesrečen. Vsi ljudje potrebujejo neki minimum sreče v življenju, sicer ne zdržimo. In zakon, kakršen se tebi obeta, po vsej verjetnosti ne bo srečen. Zato je tvoja dolžnost, da prekiñeš s fantom.

Vem, da si boš mislila, kako lahko je dajati nasvete, kako težko pa jih je izpolniti. V tvojem primeru še posebej. Kljub temu bi si ti upal dati nekaj napotkov, kako bi z najmanjšim trpljenjem, pa najbolj učinkovito pretrgala z njim. Morda me boš dolžila celo brezsrčnosti, a tudi ta očitek sem pripravljen vzeti nase, ker upam, da bodo dejstva sama nekoč pokazala, da je bilo tako edino prav. Duhovnikom zaupajo ljudje veliko svojih intimnih problemov, zato je večkrat to, kar se na prvi pogled zdi brezsrčnost in pomanjkanje simpatije, narekovano od trdnega in od izkušenj potrjenega prepričanja.

Predvsem bodi prepričana, da se vsa čustva, tudi ljubezen, dajo v neki meri voditi od razuma. To mora razumeti vsakdo, ki hoče iz svojega srca iztrgati kakšno ljubezen, ki ne vodi k sreči. To store celo mnogi, ki nimajo na razpolago božje milosti, koliko bolj boš to mogla storiti ti, ki imaš Boga tako blizu.

Praktično bi ti priporočal da se ravnaj po tehle treh pravilih:

1. Fizična ločitev. To se pravi, nobenih shajanj več z njim, nobenih telefonskih pogovorov. Čustva se namreč hranijo in krepijo

z medsebojnimi pogovori in fizično prisotnostjo. In nikar ne zapadi skušnjavi, češ „samo še enkrat“. Nikdar več, to mora biti tvoje načelo. Seveda pa ne ostajaj potem zaprta doma, ločena od vse družbe. Bolj kot kdaj tedaj potrebuješ prijateljske družbe in primerne razvedrila.

2. Duhovna ločitev. Le malo bi ti pomagala fizična ločitev, če se ne bi odtrgala od fanta tudi duhovno. Mirno odganjaj misli nanj, ne obujaj spominov na lepe trenutke, ki si jih preživela z njim. S tem bi se znova navezovala nanj. Seveda s tem ne boš takoj uspela, a si prizadevanjem bo njegova podoba v tebi vedno bolj bledela ali po vsaj ne bo več tako čustveno pobarvana. Zato se loči tudi od vseh spominčkov, ki jih imaš od njega: fotografij, pisem, daril itd.

3. Skrbi za srčni mir. Prekinitev ti bo prizadela precejšnje notranje trpljenje. Tega ti nihče ne more odvzeti. Čim večja je bila že tvoja ljubezen do njega, tem globlja bo prizadeta rana. Srce bo nekaj časa krvavelo. Slabe volje boš. A poskušaj se premagovati. Glavno je, da sama sebe mirno prepričuješ, da si pretrgala z njim in to za vedno, in da je bilo to nujno potrebno in božja volja. Ne išči seveda tolažbe v grehu, ne hodi zato več v kino in na ples. To ti ne bo pomagalo. Nadnaravna sredstva ti bodo veliko več pomagala. Tudi se seveda ne poroči iz samega obupa s prvim, ki bi ti prišel na pot. Pa tudi na redovniški stan ne misli tedaj preveč zares. Zavračaj misel, da bi se umaknila svetu, se zaprla v samostan ali pa šla v misijone, da vso svojo ljubezen posvetiš najbolj revnim. Možno je seveda, da kdaj v izrednih primerih Bog na takšne življenjske okoliščine naveže svoj klic. Redno pa ne! Če si si tako želela fanta, je to vendarle znak, da je tvoja življenjska pot v zakonu. Zato pa raje moli, da ti Bog pripelje na pot čimprej drugega fanta, s katerim boš srečna lahko šla pred oltar.

Iskren pozdrav!

A. Kukovica

Revolucionarna vojna v Argentini

Objavljamo v prevodu članek, ki ga je o marksistični zaroti v Argentini napisal za dnevnik La Nación divizijski general Alcides López Aufranc, v prepričanju, da bo tudi za bralce DŽ zanimiv in poučen.

Od l. 1969 nas različna obveščevalna družbena sredstva obveščajo o umorih, ugrabljenjih, o kratkotrajnih zasedbah policijskih in vojaških postojank, o ropanju avtomobilov, orožja, eksplozivov, denarja, uniform, radijskih in kirurških naprav; obveščajo o stvkah, o zasedanju tovarn in univerz, o hrupnih zborovanjih z razburjenimi govorniki, ki podžigajo k nasilju; o bombnem uničevanju stanovanj, trgovin in prevoznih sredstev; o sabotajah pri proizvodnji, o blatenju našega načina življenja, naših ustanov in naših najbolj predstavniških mož.

Ko hodi človek po cestah naših mest, opazi njihove zidove pokrite z letaki in počekane s prevratniškimi gesli. Kioski in knjigarne so natrpani s publikacijami, katerih namen je preoblikovati in osvojiti razum bralcev. Kino, gledališče in televizija neutrudno delajo za isti

cilj s kvarjenjem nravi, z rušenjem moralnih zadržkov, s podžiganjem razrednih spopadov, s tem, da predstavljajo roparje in morilce ter izdajalce kot junake. To počenjajo na premeten način in v prikupni obliki, da bi olajšali sprejetje brez pridržkov.

Skratka, ujeti smo v težkem položaju, ki je posledica prevratniškega načrta za osvojitve Latinjske Amerike in ki je po padcu marksističnega režima dr. Allendeja v Čilu prenesel svoje središče v Argentino, kjer je pod vlado dr. Cámpore veliko napredoval in te dosežke sedaj zagrizeno in na vse načine brani.

Namen tega sestavka je miselni prispevek za razjasnitev obširnega in zapletenega vprašanja marksistično-leninistične zarote. Rad bi tudi zdramil tiste, ki zavoljo otopenosti, brezbržnosti ali osebnega ali skupinskega koristolovstva ostajajo le gledalci v drami, ki ne dovoljuje ne pasivnih gledalcev ne mlačnežev ne bojazljivcev.

Zgodovina civilizacij nas uči, da so zmeraj obstajali imperiji, ki so skušali politično ali gospodarsko podjarmiti druge narode. V sedanjosti tri velesile razpolagajo s

potrebnimi sredstvi za doseg svojih imperialističnih ciljev. Dve od treh, Rusija in Kitajska, odgovarjata marksistično-leninistični ideologiji in zato nameravata podjarmiti svet, da bi mu vsilili najhujšo tiranijo kot nujno potrebno stopnjo za doseg umišljenega položaja, v katerem bodo narodi brez držav in brez družbenih razredov in v katerem bo vsak prebivalec proizvajal po svojih močeh in potrošil po svojih potrebah. Tretja

velesila, Združene države, ne išče političnega nadzorstva nad drugimi deželami, pač pa izvaja pritisk na gospodarskem področju, da bi si ustvarila najugodnejše pogoje za izvoz lastnih produktov, za naložitev svojih ogromnih finančnih sredstev in za doseg surovin po najnižji možni ceni, ki jih zahtevata neizmerni industrijski razvoj in visoki življenjski standard.

V tej razčlembi puščam ob strani „gospodarski imperializem“,

Marta Malovrh
in Janez Krajnik
v vlogi
Ivane Arške in
brata Dominika
v dramskem
oratoriju „Ivana
Arška na grmadi“
v Našem domu
v San Justu
22. XII. 74

ker ne uporablja metod in postopkov „revolucionarne vojne“ in ker je javnost sproti obveščana o mednarodnih podjetjih, o CIA ipd.

Pojav atomske bombe ob koncu druge svetovne vojne in ustanovitev nuklearnih orožarn z zalogami, s katerimi bi lahko razdeljali civilizirani svet, sta zgradili streho strahu in groze pa tudi varnosti, ki dopušča nekaj prostora za dogajanja, ki ne bi opravičila uporabe orožja za množično iztrebljenje. Tako se je porodilo t. i. „mirno sožitje“, ki je omogočilo marksizmu-leninizmu revolucionarno vojno za obvladanje sveta s pomočjo socialističnih revolucij in gibanj „narodnega osvobojenja“, ki jih vodijo komunisti s sodelovanjem „koristnih budal“ ali „sopotnikov“, ki se v dobri ali slabi veri vključujejo v prevrat, oslepljeni od marksistične dialektike in njenih rešitev za vse težave, ki tarejo človeštvo. Domači, folklorični komunisti menijo, da bodo lahko ostali neodvisni, ko pridejo na oblast, vendar izkušnja kaže, da zapadejo v popolno odvisnost ter se spremene v tiste poslušne lutke, ki so jih tako prezirali v svojem revolucionarnem početju.

Kaj je revolucionarna vojna?

Lahko bi jo opredelili kot neko politično, gospodarsko, psihološko in vojaško bojevanje, ki v mednarodnem svetu ne opraviči uporabe nuklearnega orožja, v domači deželi pa se meša z zakonitimi

zahtevami narodov za izboljšanje položaja, v resnici pa gre za dosego oblasti in vzpostavitev marksistično-leninistične diktature.

Katere okoliščine izrablja revol. vojna?

Izrablja t. i. „notranja nasprotja“, se pravi neuravnovešenosti, ki jih ima vsaka človeška družba, zavedajoč se, da je prevratniški izbruh olajšan med ljudstvom, ki je nezadovoljno, v katerem napa-ke in pomanjkanje uspešnosti porajajo občutek frustriranosti.

Marksistična dialektika izrablja posebno gospodarska nasprotja za mobilizacijo ljudskih množic za revolucionarne cilje. Hudo poslabšanje gospodarstva, vsakovrstne špekulacije, črna borza, nenadzorovano dviganje cen, nebrzdana inflacija, brezposelnost, hudo obdavčenje, krivična razdelitev bogastva — so nekatera nasprotja, ki najbolj razburijo državljana, povzročijo razdor v družbi in jo izpostavijo sovraštvu in nasilju.

Vse dežele na svetu imajo notranja nasprotja. Ponekod so bolj poudarjena politična, drugod pa gospodarska. Argentina ni izjema, vendar je v južnoameriškem sklopu med najnaprednejšimi deželami: ima najbolj hranjen narod, najbolj izobražen, z manjšimi zdravstvenimi problemi, z ugodno socialno zakonodajo, ki spada med najbolj napredne na svetu, in z zglednim družbenim gibanjem in pretakanjem. To omogoča, da bi

z resnim delom na vseh področjih in ob primerni svobodi uporabili intelektualni in tvorni potencial dežele za proizvodnjo dobrin in v kratkem času s tem naporom lahko dosegli blaginjo za vse državljane. Dokler ne bo to uresničeno, bo imela marksistična dialektika zadosti dokazov, da bo prepričala nekatere skupine in jih potisnila v nasilje, naslanjajoč se na tajno organizacijo, ki uporablja enačbo: gverilsko bojevanje in psihološki boj ustvarita revolucionarno vojno.

Psihološki dejavnik je tako važen v tej vojni, da Maocetungovi

priročniki pravijo sledeče: „Dezorganizirajte vse, kar je dobrega v sovražni deželi; predstavniške osebnosti skušajte pomešati s hudo delskimi podjetji, kompromitirajte njihov ugled in nato ob priliki publicirajte njihova dejanja. Navežite stike z najbolj propalimi ljudmi in z ljudmi, ki jih je najlažje izsiljevati. Otežkočajte na vse mogoče načine delovanje vlade. Govorite o nasprotjih v družbi, ki jo želite osvojiti. Povzročajte spore med državljani. Poženite mlajše zoper starejše. Otežkočajte, kolikor le morete, oskrbo oboroženih sil. Širite počutno glasbo. Opuščajte starodavne običaje. Bodite ra-

SPZ „Gallus“ je uprizoril v Slovenski hiši v dec. 74 Geržinčičevo spevoigro „Miklavž prihaja“ v režiji Stanka Jerebiča in pod glasbenim vodstvom dr. Julija Savellija (Foto Ivan Makovec)

podariti z denarjem za zbiranje informacij. Imejte vohune in infiltrirance na vseh krajih.“

Psihološka akcija je tako važna in uspešna, da celó oboroženi boj, gverila, deluje v politični in psihološki vlogi, ker revolucionarna vojna išče bolj politično kot pa vojaško zmago. Ta bo samo posledica prejšnje.

Ljudske množice so cilj, da bi mobilizirali njihovo voljo in jih moralno oborožili, upoštevajoč splošna pravila, ki jih je glede zadržanja množic določil Gustav Le Bon. Izhajajo iz načela, da je možno množice krmariti in izrabljati, češ da imajo čredni nagon in omejeno sposobnost za razumevanje, ki jih zapelje v kratkovidne in nevarne sodbe. Zato se revolucionarno bojevanje nikdar ne oddalji od svojega socialnega konteksta, da lahko izrablja nezadovoljstvo. Bolna družba sama preskrbi potrebne ljudi, da jih požene v boj, in jih spodbuja, da da bi dosegla tisto, kar hoče, ali uniči, kar odklanja. Nobena družbena bolezen ni hujša od sovraštva in zagrenjenosti. Čim več žrtev povzroči, tem bolje se razvija. Zato revol. vojna priganja množice k pravi zverinski napadalnosti, ki vključuje seveda tudi zločin. Černiševski je dejal: „Revolucionarna vojna se ne izvaja z belimi rokavicami, s tenkočutnimi ljudmi, ki se boje brodirati po krvi.“

Za uničenje dežele, ki jo žele osvojiti, uporablja prevrat naslednjo dobro preizkušeno tehniko:

Razkroj demokratičnega sistema je treba doseči z izkoriščanjem obstoječih težav, ki jih je treba zaostri, ali jih pa ustvariti, če je treba, s pomočjo stavk, zasedb tovarn in univerz, z množičnimi koncentracijami, s pohodi in sabotažami; z ustrahovanjem, z grožnjami funkcionarjem, sodnikom, zakonodajalcem, članom oboroženih sil in varnostnih organov; z ugrabitvami, z eksplozivnimi razdejanji in z umori; z demoralizacijo, ki se bo polastila ljudi, ker država ne bo zmogla zadovoljiti teženj naroda in še posebno mu ne bo mogla nuditi zaščite, ki je njena prvotna dolžnost.

H graditeljski revolucionarni tehniki spadajo:

izbira ideologov, aktivistov, saboterjev in teroristov; njihova infiltracija na vsa področja narodnega življenja in delovanja; psihološka akcija, da bi zastrupili duhove, zlomili narodno etnotnost, zaneli spor med družbenimi razredi, zbuditi zaupanje, da bi se vse zboljšalo s popolno spremembo, kot jo predstavlja marksizem; postavitve vzporednega politično-administrativnega vodstva, ki naj počasi nadomešča državno vodstvo.

Postopoma, kot napreduje razkrajalni proces države in nadziranje njenega prebivalstva, prehaja prevrat skozi naslednje stopnje: prva je infiltracija, pridobitev in obvladanje množic; druga stopnja obsega vse omenjene postopke nasilja. Tretja stopnja

pomeni polastitev oblasti bodisi s pomočjo vstaje, ki paralizira delovanje varnostnih organov (primer Kube), bodisi s civilno vojno, če bi prišlo do spopada z oboroženimi silami (te skušajo razcepiti z umori članov vojske), bodisi z infiltracijo v politične kroge, ki so na vladi. V nekaterih okoliščinah skušajo doseči pred poslednjim napadom na oblast kakšno cono pod nadzorstvo prevratnikov,

da bi jim služila za odskočno bazo (operacije v Catamarci in Tucumanu bi lahko služile tej nameri).

Če prevrat ne najde opore pri prebivalstvu in ne doseže sredstev, da bi prešel na višjo stopnjo, se potuhne pri direktnem delovanju in skuša okrepiti infiltracijo, medtem ko razvija leva krila političnih strank za organiziranje „ljudskih front“, da bi po tej poti prišel na oblast.

Prizor iz 2. dejanja
operete „Miklavž
prihaja“: scena
v peklju z
Luciferjem
(foto Ivan Makovec)

Kako se boriti proti revolucionarnemu bojevanju?

Če kdo meni, da zadošča represija, kazenski ukrepi, je v zmoti. Gotovo je to potrebno, ni pa seveda zadostno. Poseg varnostnih organov je nujen, bilo pa bi naivno misliti, da je s tem zadeva opravljena, ker revolucionarna vojna je politično vprašanje in mora država ukrepati na vseh področjih, da jo zatré. Skušnja nam narekuje naslednje:

Na političnem področju je treba sankcionirati tiste ukrepe, ki jih terja teža trenutka in ki so lahko najostrejši za tiste, ki povzročajo človeške žrtve. Odstraniti je treba iz družbe ljudi, ki z nasiljem ogrožajo svobodni način življenja in demokratične družbene ustanove. Nezaželene tujce je treba izgnati iz dežele. Računati je treba, da strogi ukrepi lahko zmanjšajo priljubljenost v političnem pogledu, upoštevati pa je tudi treba, da če ni zagotovljen red, nastopi kaos, kar povzroči izgubo zaslonbe v ljudstvu.

Na gospodarskem področju je potrebno spraviti v obtok vsa razpoložljiva sredstva v deželi in kar jih je moč dobiti, da se sproži nagla in vztrajna množitev dobrin, ki bi omogočila potrebno bogastvo za zadovoljitev zakonitih želja argentinskega naroda in odpravila krivična in razburljiva nesorazmerja glede dobrin.

Na psihološkem področju je treba razkrinkavati lažnivost in ško-

dljivost marksizma-leninizma, pojasnjujoč, da prinaša njegov nauk izgubo vseh svoboščin, ki jih je človeštvo doseglo skozi stoletja, odpravo zasebne lastnine, obstoj edine stranke in kajpak fizično uničenje vseh tistih, ki ne soglašajo z režimom. Istočasno je treba okrepiti narodnega duha, ponos argentinstva, demokratično poklicanost in krščansko življenje. Tudi je treba dopovedovati ljudem, da je edina zanesljiva pot, ki pelje k veličini in blaginji, neutrudno delo.

Na vojaškem področju in na področju varnostnih organov je treba izpopolniti informativne sisteme za prepoznavanje članov prevratne organizacije, tako ideologov kot aktivistov in članov oboroženih tolp. Policija je odgovorna, da se bori proti hudodelstvu, oborožene sile pa morajo poseči vmes, kakor bi povečana ogroženost to narekovala in bi ta poseg spremljala trdna odločitev, da je treba končati s prevratom.

Ob koncu želim opozoriti na dolžnost, ki jo imamo vsi Argentinci da se odločneje postavimo po robu in se brez omahovanja borimo, da rešimo svojo drago domovino marksistično-leninistične tiranije. Ni prostora za gledalce, vsi smo vojaki v tej borbi. Primerno je, da se spomnimo modrih besed Aixé, matere poslednjega mavrskega kralja iz Granade, ko je zgubil oblast: „Sin, ne objokuj kot ženska, česar nisi znal braniti kot mož!“

Sv. Bernardka Soubirous

Leta 1933 je papež Pij XI. razglasil redovnico Marijo Bernardo za svetnico; njen god obhaja Cerkev 18. februarja. O Bernardki in Lurdu je bilo napisanih mnogo knjig, med posebno znanimi sta Werflova Pesem o Bernardki in Paula Claudela Skrivnost Lurda. Claudel pravi v svoji knjigi: „Lurški čudeži pomenijo povezanost med srednjim vekom in sedanjostjo, posredujejo nam nekakšno duhovno zamenjavo med onimi časi, ko so ljudje imeli še pravo, mirno lahko rečemo, preprosto vero, in med našim stoletjem, ki vse preveč veruje v neomejene možnosti napredka in je ves nاپuhnjen zaradi svojih velikih uspehov v znanosti in tehniki.“

Marija Bernarda ali Bernardka, kot so jo klicali, ko je bila majhna, se je rodila 7. januarja 1844 v Lurdu (Lourdes) v južni Franciji. Bila je nastarejša izmed šestih otrok v družini mlinarja brez stalnega zaslužka. Družina je živela v veliki revščini. Bernardka je bila bolehen otrok; živela je večkrat pri tujih ljudeh. Od 1856 je bila spet doma, a v temnem, vlažnem in mrzlem stanovanju — v nekdanji ječi — kjer ni mogla uspevati. Nakopala si je naduho, ki jo je mučila vse življenje. Ko je v letu 1854 razsajala po južni Franciji kolera, je zbolela za njo

tudi Bernardka in je trajalo precej dolgo, da si je opomogla.

Ko ji je bilo štirinajst let, je imela v votlini massabielske pečine v času od 11. februarja do 16. julija 1858 osemnajst prikazni.

Marija se je prvič prikazala Bernardki nekega mrzlega februarskega dne, ko je s sestro Tončko Marijo in sosedovo Ivanko Abadie nabirala suhljad. Potem se ji je še večkrat prikazala in v teh zamaknjenjih je neznana „gospa“ govorila Bernardki: „Obljubim ti, da te bom naredila srečno ne na tem svetu, ampak na onem.“ In spet: „Moli za grešnike!“ — „Pokora, pokora, pokora!“ — „Pojdi in povej duhovnikom, da hočem, naj sezidajo na tem kraju kapelo!“ Spet drugič ji je rekla neznana gospa: „Pojdi k studentu, pij in umij se!“ — Ker ni vedela, kje je ta studentec, se je Bernardka obrnila k reki, gospa pa jo je poklicala nazaj in ji s prstom pokazala, naj gre v votlino na levo stran. Ubogala je, a vode ni nikjer videla. Začela je grebsti zemljo in voda je pritekla. Pustila jo je, da se je očistila, potem jo je pila in se umila. Od tedaj izvir studenca ni usahnil. Šele pri enem zadnjih zamaknjenj, bilo je 25. marca, na praznik Marijinega oznanjenja, je na Bernardkino ponovno vprašanje, kdo je in kako ji je ime,

neznana gospa s tresočim se glasom odgovorila: „Jaz sem Brezmadežno Spočetje“.

Prikazovanja pri votlini in ozdravitve ob studencu so kakor nenadno znamenje učinkovala na verni in neverni svet. Duhovščina je skrajša vse trdovratno zavračala, bila je zelo nezaupna do vsega, kar se je govorilo in dogajalo v zvezi z Bernardko. „Gospa“ se niti ni zmerom prikazala, ko jo je Bernardka čakala, če pa se je prikazala, je na deklico v zamaknjenosti napravila vtis s svojo nadnaravno lepoto, vzvišenostjo in čistostjo, da so si tudi najbolj grobi med številnimi gledavci morali brisati solzne oči. Ko je Bernardka po nekem zamaknjenju pripovedovala župniku, da ji je neznana gospa rekla, da hoče imeti kapelo v massabielski pečini, in da bi ljudje tja prihajali v procesiji, ji je ta rekel: „Dobro! Povej gospe, da je treba z lurškim župnikom govoriti jasno in razločno. Praviš, da se ti prikazuje v votlini nad rožnim grmom. Naj torej stori, da se rožni grm pred zbrano množico v trenutku razcvete. Tisto jutro, ko mi prideš povedat, da se je zgodil ta čudež, ti bom verjel...“ Po prikazni dne 16. julija 1858 pa do Bernardkine smrti se Marija ni več prikazala. Rožni grm, ki naj bi potrdil župnikovo željo po čudežu, se ni razcvetel.

V prvih letih po Marijinem prikazovanju je Bernardka morala veliko pretrpeti predvsem zaradi

nešteti ljudi, ki so se imeli za poklicane, da jo smejo o vseh njenih videnjih natančno izpraševati in so med njimi mnogi s sovražnim namenom poskušali odkriti „prevaro“ ali so jo z radovednimi vprašanji nenehno mučili. Ugovarjali so ji, jo napadali, jo imeli za lažnivko in ji nastavljali pasti. Ona je pa vedno odgovarjala mirno, stvarno, jasno in prepričljivo, nikoli ni svojega poročila olepšavala ali raztegovala; izogibala se je vsega, kar bi moglo zbujati pozornost, nikoli ni vzela nobenega denarja, ki so ga ji ponujali zanjo samo ali za njene domače, ki so živeli v revščini. Nikoli ni bila neprijazna ali nestrpna do obiskovalcev, čeprav so ji bili v veliko muko, da se ni mogla posvetiti ne svojemu delu ne zbrani molitvi, ampak je morala biti tako rekoč zmerom na voljo in odgovarjati na vsiljiva vprašanja vernih in radovednih ljudi — prav tako kakor na porogljiva vprašanja nevernih.

Bernardkina največja želja je bila, da bi se skrila. Sprejeli so je v red usmiljenih in šolskih sester v daljnem Neversu ob reki Loire (1868), vendar zaradi bolezni ni mogla takoj stopiti v samostan. Prednica je ni razumela in je zato tudi ni marala. Bernardka po svojem treznem značaju ni ustrezala njenemu pojmovanju duhovnega življenja, čeprav je že davno opravila svoj noviciat v božji šoli. Voditeljica novink in glavna predstojnica samostana sta se ba

„V kot za vrati.“ — „No vidiš, tako je tudi z mano. Sveta Devica je mene uporabila, potem so me pa postavili v kot. Tam je zdaj moje mesto, tam sem srečna, tam bom ostala.“

Bernardka je bila v samostanu veliko bolna. Če že ni sama ležala na bolniškem oddelku, je tam pomagala kot pomožna bolniška sestra. Naduha jo je mučila do zadnjega. Krvavitev iz pljuč, drugi bolezenski zapleti, zlasti boleče vnetje desnega kolena so jo mučili zadnje tedne njenega življenja. Bernardka je umrla 16. aprila 1879 v Neversu. Njene zadnje besede so bile: „Sveta Marija, Mati božja, prosi zame, ubogo grešnico.“ Njeno truplo je ostalo nestrohnjeno. Leta 1925 je bila razglašena za blaženo in leta 1933 za svetnico.

predvsem, da bi bila Bernardka ponosna in domišljava zaradi prikazni, ki jih je imela. Zato se jima je zdelo potrebno, da ob vsaki priložnosti lurško zamaknjenko ponižujeta, kot da že ni bila ponižana zaradi trpljenja, ki ga je morala prestati kot božja izvoljenka v svojem notranjem očiščevanju. Tako je pod to skrito božjo lučjo tudi Bernardka spoznavala, da ji ni nobena stvar potrebnejša kakor to, da jo prešine resnica, da ni človek nič, da nič ne more, nič nima, da je vse le dar božji, učinek božje milosti. Zato je voljno sprejela vsako zapostavljanje, v vsem in za vsem je videla samo Boga. Med njenimi sklepi, ki si jih je napisala, je tale: „Če bi prišlo do hudega razburjenja, si bom poklicala v spomin Gospodove besede: ‚To sem jaz, ne boj se!‘ Če me bodo predstojnice ali sestre poniževale, se bom takoj našemu Gospodu zahvalila za tako veliko milost in bom voljno prenesla vsako žaljivo besedo, da bom za korak bliže Bogu.“

Nekega dne je videla svetnica sliko tiste votline, „ki je bila kakor nebesa“, kjer je videla ono gospo, „ki je bila tako lepa, da bi človek rad umrl, da bi jo spet videl.“ Neka sestra jo je gledala s sveto zavistjo na obrazu. Nenedoma jo je Bernardka vprašala: „Kaj delamo z metlo?“ — „Kakšno vprašanje! Metla je zato, da se z njo pometa.“ — „In potem?“ — „Postaviš jo spet tja, kamor spada.“ — „Kam pa spada?“ —

Lurd

Kaj je ostalo za Bernardko in za njenimi videnji? Čudodelni studenec, ki je začel izvirati 25. februarja 1858, kapela, ki jo je Brezmadežna hotela, da jo ji postavijo na massabielski pečini, katero pa je kmalu nadomestila veličastna bazilika v tri nadstropja, in tej se je ob stoletnici (1958) pridružila nova, še večja. Dnevno se vse do danes ponavljajo veličastne procesije, kakor je prve naročila lurška Gospa domačemu župniku po Bernardki. V tej nepretrgani procesiji se vrste z vsega sveta milijoni romarjev, ki prihajajo sem z grehi in upanjem, z vero in ljubeznijo, pa tudi brez vere in polni nezaupanja, radovedni, zdravi in bolni. Lurd se je razmahnil v svetovno znano in nesluteno veliko zbirališče božjepotnikov prav z vseh celin. Tu je začetek duhovnega prerorenja za milijone kristjanov, nepretrgano srečavanje božjega ljudstva vseh jezikov in rodov z božjo brezmadežno Materjo. Na tem prostoru se brez presledka menjavajo pretresljivi prošnji klici k Mariji in njenemu Sinu z navdušeno zahvalno pesmijo. Lurd je kraj močne vere, brezmejnega zaupanja v božjo pomoč in kraj hvaležne hvale za prejete dobrote. Čudež, ki ga je zahteval župnik Peyramale, naj se razcvete sredi zime rožni grm ob votlini, se ni zgodil. Čudežev, ki so vredni

Brezmadežne, se je pa zgodilo v Lurdu na tisoče in se še vedno gode. Kopičijo se knjige o tem: Zgodovina lurških dogodkov od leta 1858 do danes, knjiga Danca Joergensena o Lurdu, lurški dnevnik Alexisa Carrela, Nobelovega nagrajenca za medicino... O lurških dogodkih govori danes ves svet.

O Bernardki ni nobenih legend, kakor jih poznamo o drugih svetnikih. Kar je čudežnega v zvezi z njo, je očitno — revno, neizobraženo dekle je pripomoglo, da je znova oživel čiščenje Matere božje v našem času. Lurd je postal kraj, v katerem se očitno razodeva božja milost, lurški studenec s svojimi blagoslovi preplavlja že vso zemljo.

Da se v Lurdu dogajajo čudeži, je dokazano. Ne gre za njihovo število: pomen je v tem, da ta pojav obstaja in da ga z naravnega vidika ne moremo razložiti. Brez dvoma so tudi lurški čudeži kakor vsi čudeži samo znamenje, po katerih se Bog razodeva, kajti čudež je nekaj izjemnega — to je zmerom bil in bo zmerom ostal.

Resničnost Marijinih prikazovanj je Bog potrdil z mnogimi izrednimi dogodki, ki so se v več kakor sto letih strnili v mogočno „lurško dejstvo“, pred katerim se spoštljivo klanja verni in neverni svet. Lurd je tako postal važno

poglavje zgodovine. Za njegovo resničnost pričajo skrbne preiskave Cerkve, ostro kritični „Urad za ugotavljanje ozdravljenj“ v Lurdu, v katerem je sodelovalo v sto letih najmanj deset tisoč zdravnikov,, med njimi več tisoč takih, ki niso francoske narodnosti. Za Lurd pričajo dalje milijoni lurških romarjev, tisoči lurških ozdravljenecv, predvsem pa celotna Francija, ki je prav v minulih desetletjih morala pred lurškim dejstvom kloniti in ga priznati.

Ne pozabimo, da za katoličane Lurd ni važen predvsem zaradi čudežev. Za nas je najvažnejše to, da se je preprosti in nešolani mlinarjevi hčeri Bernardki Soubirous prikazala nebeška Mati in ji potrdila resnico o svojem brezmadežnem spočetju ter tako potrdila tudi našo vero v Marijo in njene odlike. Obenem je potrdila resničnost vse katoliške vere, kakor jo razlaga katoliška Cerkev. Potrdilo teh prikazovanj sta dve očitni zgodovinski dejstvi, ki ju moramo imeti za božji pečat, namreč: osebni pojav Bernardke Soubirous in številna čudežna ozdravljenja v Lurdu.

Vodni vrelec

Vsi trdovratni poskusi, da bi Bernardki dokazali laž, sanjaštvo ali boleznost, so se izkazali kot docela brezuspešni. Bernardka je tudi po prikazovanjih ostala skromna in trezna, vdana popolnoma Bogu in Mariji. Od Marije je zve-

dela, da ji je na svetu odločena pot odpovedi, obljubila ji je, da jo bo osrečila ne na tem, ampak šele na onem svetu. Lurd je postal mogočen in slaven zaradi dogodkov, ki so z njo v zvezi, ona pa je odšla v samostan v Nevers in tam toliko trpela in molila, da je doseгла svetniško čast (1933). Njeno svetost so vsak dan bolj potrjevali čudežni dogodki, ki so se že v njenih dneh začeli v Lurdu. Dne 25. februarja 1858 je Bernardka

odkopala nov vodni vrelec na kraju, ki ga ji je pokazala Marija. V zvezi s to vodo so se začele izredne ozdravitve, ki jih je prva komisija leta 1861 mogla ugotoviti že sto. Razumljivo je, da so se začele zgrinjati v Lurd množice romarjev. Njih število se je množilo v milijone, število uslišanih in potolaženih prosivcev v desetisoče in število ozdravljenih v tisoče. Vso kotlino je zajelo versko ozračje, v katerem pa ni bilo ne krivih naukov ne prenapetosti ne prevare. Cerkev je skrbno bedela nad to punčico svojega očesa, saj je Lurd v njeni zgodovini in ljubezni zavzel prelepo mesto. Še več čudežev kakor na telesih se je zgodilo v dušah. Nešteti so tam spet našli vero svoje mladosti, vstajali iz grehov ali šele tam spoznali resnico o Mariji, Jezusu in Cerkvi. Lurd je postal „upanje obupanih“. Vsi pošteni duhovi človeštva so morali priznati: božji prst je tukaj. Hvaležni smo jim, da svojega „verujem“ niso izrekli prej, preden so vse preiskali, in da so šele potem molili z vernimi in srečnimi in se pridružili valujočim lurškimi množicam v prelepi pesmi: „Oznanil je angel... ave, ave, Marija!“

Kaj je kritične duhove v Lurdu zadrževalo, da niso takoj verovali? Najprej so se vpraševali, če ni v lurški vodi kaj takega, kar bi razložilo njene izredne učinke. Dali so preiskati lurško vodo glede kemičnih snovi in radioaktivnosti, glede mikrobov in plesni.

Uspeh preiskav je bil vedno isti. Vseučiliški profesor Filhol iz Toulousea se je izrazil takole: „Voda nima nobene snovi, ki bi razložila njeno zdravilno moč.“ Preiskave so dognale, da je njena sestavina različna od reke Gave, ki teče mimo votline, pa povsem enaka sosednim potokom in vodnjakom. In vendar so se ozdravljenja dogajala le ob vrelcu, ki ga je pokazala Marija! Pa tudi tam niso bili ozdravljeni vsi bolniki z določenimi boleznimi, kar bi se moralo zgoditi, če bi voda sama zdravila. Skrivnostna sila, ki je zdravila ob njej, je svobodno izbirala med najbolj različnimi boleznimi. Razen tega pa se je začelo kaj hitro razodevati, da se večina lurških ozdravitev ne zgodi pri vrelcu, ampak pri procesiji z Najsvetejšim, s katerim škof vsak dan blagoslavlja bolnike.

Bolezni, ki so se v Lurdu končale z nenadnim ozdravljenjem, so bile kaj različne. „Urad za ugotavljanje ozdravljenj“ navaja podrobno in z dokazili podprte ozdravitve raznih tuberkuloznih obolenj, obolenj na prebavilih, obolenj srca in krvnega obtoka, ledvičnih boleznih, boleznih na možganih, kostnih poškodb in zlomov, obolenj sklepov, sto in sto primerov kožnih boleznih, raznih tumorjev, revmatičnih obolenj, raka, odprtih ran in splošnih obolenj. Razen tega je dobilo vid več slepih, spregovorilo več nemih, spet slišalo več gluhih. O načinu, kako so izginjale stare in hude organske

bolezni, poročča dr. Alexis Carrel, ki je bil še leta 1902 na medicinski fakulteti v Lyonu, potem pa vodja enega največjih zdravstvenih zavodov v Ameriki, Nobelov nagrajenec za medicino. V knjigi „Človek-veznanka“ pravi, da je sam opazoval lurške ozdravljenice, ki so bili rešeni kostne jetike, raka in drugih hudih bolezni, in ugotovil o načinu ozdravljenja: „Često nastopi huda bolečina, nato pa nenadoma ozdravitev. V nekaj sekundah, v minuti, največ v nekaj urah se rane zarastejo, splošni znaki obolelosti izginejo.“

Versko ozračje

Spričo tega, da večina ljudi ozdravi ob procesiji z Najsvetejšim, so nekateri pomišljali, če ne ozdravlja **versko ozračje**, v katerem se bolniki nahajajo, ki da jih navda s tolikim zaupanjem v Boga in njegovo moč, da jih že ta vera sama ozdravi. Priznati je treba, da je ozračje v Lurdu, tej šoli vere, upanja in ljubezni, zares čudovito lepo in nadnaravno. Vendar pa se tudi tam potrjuje mnenje zdravnikov, da te vrste vplivi morejo ozdraviti kvečjemu živčne bolezni in še te le v redkih začetnih primerih in navadno ne za trajno. Številke iz Lurda povedo, da je bilo tudi nekaj sto primerov ozdravitev živčnih bolezni. A to je samo majhen odstotek od ozdravljenj hudih organičnih bolezni, nad katerimi so zdravniki v večini primerov že

obupali. Kako pa, da so nenadoma ozdraveli otroci, neverni in taki, ki so se zdravju celo odpovedali v korist drugih? Če torej ne zdravijo v Lurdu ne voda ne zaupanje, kdo pa zdravi?

Tisti, ki bi se radi ognili vse-mogočnemu Bogu, se naposled zatekajo k izgovoru, da je to pač neznana sila, ki se je doslej še ni posrečilo odkriti, morda penicilin ali kako drugo učinkovito zdravilo. Na ugovor o neznanih silah, ki se tolikokrat ponavlja, je treba reči, da neznane sile ne bodo nikdar zmogle česa takega, kar se godi v Lurdu, in četudi bi se znanost razvijala še tisočletja. V Lurdu namreč premnogokrat bolniki ozdravijo nenadoma, kakor so poleg Carrela mogli ugotoviti tisoči drugih zdravnikov. Naenkrat, brez uporabe svojega najnujnejšega pripomočka — časa, narava nikdar zdravila ne bo. Kakor se v naravi ne moreta istočasno roditi oče in sin, in dojenček ne more v trenutku doseči razvoja tridesetletnega človeka, tako ne bo nikdar mogoče naravno razložiti, kako se je v hipu zacelila kost, se zaprla rana, splahnil rak, se napolnila razjedena pljuča in tako naprej.

Ko so bile izključene vse naravne razlage za izredne dogodke v Lurdu, so tudi neverni ljudje vse bolj priznavali, da gre tu za neko vso naravo presegačo silo. To je razvidno na primer iz izjave, ki jo je leta 1906 podpisalo 343 zdravnikov z raznih univerz in

Tvarno bogastvo Cerkve

V zadnjem času je središče krščanstva, Sveti sedež, večkrat predmet kritike glede premoženja, češ da poseduje velike naložbe v gotovini, ima veliko nepremičnin, velike vrednosti v muzejih in cerkvenih zgradbah. Nekoč so taki očitki prihajali od Cerkvi nasprotnih elementov, predvsem framonov in različnih levičarskih skupin.

Po koncilu, posebej še v zadnjih letih, je prišlo nekako v navado razpravljanje o tem premoženju tudi med katoličani, predvsem duhovniki in laiki, ki pripadajo tako imenovani skupini tretjega

bolnišnic in se glasi „Podpisani imamo za svojo dolžnost, da priznamo, da se v Lurdu godijo nepričakovane ozdravitve pod vplivom sile, za katero naša znanost ne ve, ki pa je gotovo ni mogoče razložiti z naravnimi zakoni.“ Že omenjeni dr. Carrell, ki tedaj sam še ni bil veren, je imenoval to silo molitev in izjavil, da bodo morali zdravniki z njenim vplivom na telo bolj računati. Vsak otrok pa ve, da molitev sama ni nič in da je vse Bog, kateremu je molitev namenjena. **Bog je torej edina možna razlaga lurškega dejstva**, ki tako neizpodbitno priča tudi za bivanje vsemogočnega in dobrega Boga.

sveta ali skupinam „katoličanov za socializem“.

Veliko govorijo o revni Cerkvi, o Cerkvi revežev. Cerkev mora biti revna, kot so reveži, se popolnoma istovetiti z njimi. Zato se mora odpovedati tvarnemu premoženju, ker je le-to ovira, da se dandanes široke množice revnih ne morejo približati Cerkvi, ker jo obtožujejo kapitalizma in navezanosti na bogastvo. Po njihovem naj bi se Cerkev ne trudila več za tvarni dvig in izboljšanje življenjskih pogojev revnih, to je za rešitev socialnega vprašanja, ampak se sama podala in uvrstila na raven revnih. Ta korak bi moral najprej narediti Vatikan, središče Cerkve, potem pa bi morale nujno slediti vse krajevne Cerkve.

Dohodki in bogastvo Vatikana

Pri teh razpravljanih se postavi vprašanje, česa se naj znebi Cerkev, Vatikan, da bo središče revne Cerkve? Na to konkretno nihče ne odgovori, skoraj vsi pa imajo za „zanesljive“ vire različne publikacije, ki obravnavajo cerkvene in vaticanske finance ter premoženje.

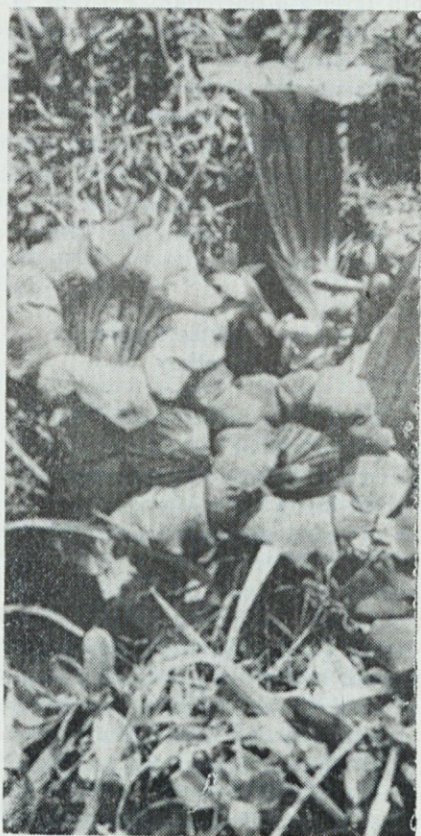
Na vse te pojave sumničnej in pretiravanj je Sveti sedež že večkrat odgovoril, da nima nobenih delnic podjetja FIAT ali Lancia, Italcementi, Alfa Romeo ali IRI.

Ima pa manj kot 1 odstotek delnic v podjetju Italgas, Snia Viscosa in Montedison. Prav tako ne kontrolira nobene italijanske ali druge banke ali zavarovalnice. V kolikor gre za naložbe prihrankov, so ti naloženi v švicarskih in ameriških bankah zaradi mednarodnih potreb Cerkev, predvsem za izredne podpore in pomoč potrebnim in za misijonske namene. Tekoči računi, ki služijo za kritje dnevnih potreb Cerkev, so vsi v italijanskih bankah in niso nobena tajnost.

Strokovnjaki, ki poznajo položaj, pravijo, da so finance središča Cerkev zelo skromne. To priznavajo tudi nasprotniki Cerkev. Londonski, Cerkvi nenaklonjeni liberalni tednik *The Economist* je v številki od 26. septembra 1970, str. 36, poročal, da je letni proračun, s katerim razpolaga Pavel VI. za plače svojih uslužbencev, zelo skromen. Razpolaga komaj s 700 tisoč angleških funtšterlingov letno, da s tem plača nad tisoč vatiškanskih uslužbencev, kardinale, nuncijske in uslužbence drugih cerkvenih ustanov. Po uradni zamenjavi ta vsota znaša približno 17 milijonov argentinskih pesov. To je veliko manj, kot lahko razpolaga za plače svojih uslužbencev povprečna občinska uprava v velikem Buenos Airesu. Kot poroča buenosaireška v angleščini pisana revija *The Review of The River Plate* z dne 30. 4. 74., str. 587, občina General Sarmiento (San Miguel) razpolaga v proračunu za

leto 1974 za plače svojih uslužbencev s 44 milijoni pesov. Skoraj trikrat več kot Pavel VI., ki skrbi za 600 milijonov katoličanov, raztresenih po vsem svetu.

Nekateri se spotikajo nad vsoto, ki jo Cerkev razdeli letno med revne in potrebne ter v misijonske namene. Tudi v tem primeru se zelo pretirava. Cerkev zbere letno približno 50 milijonov dolarjev za misijonske namene, kar razdeli kongregacija za evangelizacijo

ljudstev za kritje potreb misijonarjev, za gradnjo svetišč, šol, zavetišč in bolnic po vsem svetu. Ta denar ne prihaja iz vatikanskih virov, kakor tudi ne denar, ki ga papež potrebuje za administrativne potrebe Cerkve. Pri tem sodelujejo vsi katoličani z letnimi nabirkami, predvsem pa karitativne ustanove, kot so Misereor, Caritas Internationalis in podobne. Tudi iz teh zbranih sredstev daje Cerkev denarno pomoč ob različnih izrednih potrebah. Pri tem je zelo hvalevredno, da verniki nekaterih gospodarsko razvitih dežel veliko prispevajo za potrebe vesoljne Cerkve. Če pa vsote teh nabirk primerjamo z vsotami, ki jih naberejo in razpolagajo različne krščanske ločine, vidimo, da je tudi tukaj položaj katoliške Cerkve zelo skromen.

Svetišča in muzeji niso vir dohodkov

Nekatere oporekovalce motijo tudi umetniško ali dobro opremljena svetišča in bogate muzejske zbirke kljub temu, da niso zgrajene ali zbrane v naših dneh. Skozi vsa pretekla stoletja so verni dali izraza svoji veri tudi z gradnjo dostojnih svetišč. Posebno v srednjem veku je zrastle največ mogočih katedral in hramov božjih. Opremljeni so z največjim bogastvom, ki so ga takrat ljudje premogli. Tudi na ta način in s temi sredstvi so hoteli izpričati svojo vero. Po mnenju ljudi naše dobe so

to bile neproduktivne investicije, a takrat je bil odnos ljudi do tvarnih dobrin precej drugačen kot dandanašji. To nam pričajo tudi sodobne gradnje svetišč in sodobna cerkvena arhitektura.

Dragocenosti, ki se nahajajo v različnih cerkvah po svetu, in znamenitosti, zbrane v muzejih, Cerkvi ne prinašajo nobenih dohodkov, njihovo vzdrževanje in ohranitev pa je vezano s stroški. Vstopnine v muzejih, v kolikor so uvedene, še daleč ne pokrijejo realnih stroškov.

Ker so znamenita svetišča in muzeji poleg verskih tudi zgodovinske zanimivosti in v naših časih velika turistična vaba, jih obiskuje mnogo ljudi. Tako so eden izmed glavnih virov dohodkov za novo turistično industrijo in vir tujih deviz za mnoge države. Kot že rečeno, pri tem Cerkev nima nobenih tvarnih koristi, niti jih ne išče, pričakuje pa, da bi obiski teh krajev utrdili vero v obiskovalcih, jih spomnili na Boga in jih vzpodbujali za ideale tistih, ki so te spomenike postavili, skoraj vedno v nenaklonjenih okoliščinah.

Cerkev naj proda...

Kljub temu, da Cerkev nima nobenih tvarnih dohodkov od znamenitih svetišč in drugih zgodovinskih spomenikov, se pogosto slišijo mnenja in priporočila, da jih naj proda in izkupiček razdeli med reveže. To bi naj bil prvi

korak na njeni poti zблиžanja z reveži.

Recimo, če bi Cerkev prodala vse zlato in umetnine, ki je zbrano v cerkvah in muzejih, ki spadajo pod njeno upravo in varstvo, ali bi bil potem rešen problem revščine na svetu? Bi bilo manj lačnih? Nikakor ne! Dobljeni denar bi se razdelil, prejemniki bi ga porabili, nekaj časa morda nekoliko boljše živeli, ko bi ga porabili, pa ostali na istem kot preje. Pred leti nazaj so v Sao Paulo v Braziliji nekateri predlagali takratnemu kardinalu Rossiju, da naj proda katoliške šolske zavode svoje škofije in denar razdeli med reveže. Kardinal je predlog odklonil z motivacijo, da izkupiček ne bi za dolgo časa pomagal množici revežev, vzgoja, ki jo nudijo ti šolski zavodi, pa je stalna pomoč mladim, da si sami pomagajo iz revščine k boljšemu življenju. Katoliške šole nimajo namena trenutne pomoči potrebnim, ampak je njihova pomoč trajne življenjske vrednosti. Ta zgled in odločitev brazilskega kardinala velja tudi za vse druge primere cerkvenega premoženja in ustanov.

Bi bilo kaj boljše, če bi se izkupiček iz prodanega cerkvenega premoženja vložil za gradnjo novih tovarn in zaposlitev tisoče delavcev? Tudi v tem primeru je odgovor negativen. Gospodarska rentabilnost ali donos ne bi bil večji, kot ga prinaša turizem, za katerega so ta svetišča in muzeji najbolj privlačni. Nove tovarne v

nobenem primeru ne bi zaposlile več delavcev, kot jih danes zaposluje turistična industrija, to je promet, hoteli, restavracije, trgovine, zabavišča, vodniki in podobno. Isto velja tudi za dotok finančnih sredstev in deviz.

In če bi res prodali vse dragocenosti, kot priporočajo in zahtevajo nekateri, bi bilo to zadosti? Ali ne bi potem še prišli s priporočilom in zahtevo, da se naj prodajo tudi cerkvene stavbe, pa čeprav že z golimi stenami? In končno imajo sedanje generacije pravico razpolagati na tak način z dediščino preteklosti, h kateri niso nič prispevale? Gotovo ne! Vse to morajo ohraniti nedotaknjeno poznejšim rodovom kot pričevalce vernosti preteklosti in vzpodbudo za smisel žrtvovanja in odpovedi osebni blaginji.

Dolžnost vernikov

Če gledamo objektivno na življenjsko realnost, moramo priznati, da Cerkev živi v skromnih razmerah. Nima dovolj za sproti, a potrebe stalno naraščajo. To se še posebej pozna po drugem vatikanskem koncilu. Ljudje od Cerkve pričakujejo več in tudi potrebujejo več. Zato se v okrilju Cerkve ustanavljajo nove ustanove in organizacije, da tako lahko izvršuje svoje poslanstvo času in potrebam primerno. Vzdrževanje in poslovanje teh ustanov zahteva tvorna in finančna sredstva. In teh ni dovolj. Sedanji papež Pavel VI. je

v svojih govorih že večkrat omenil, da papež ni bogat, kot nekateri mislijo in trdijo. Ima veliko težav in skrbi, da lahko krije stroške ustanov in služb v središču uprave vesoljne Cerkve.

Glede revščine, ki jo nekateri zahtevajo od Cerkve, je Pavel VI. v nagovoru v splošni avdienci 24. 6. 1970. rekel, da opaza in se zaveda, da je v naših dneh vse navezано na pridobivanje in uživanje tvarnih dobrin, a istočasno javno mnenje znotraj in zunaj Cerkve pričakuje, da se vedno bolj pokaže evangeljska revščina prav v središču, kjer se evangelij oznanja, to je v uradni Cerkvi, na Apostolskem sedežu. Nadaljuje, da se zaveda te zahteve in ji skuša z božjo pomočjo in milostjo ustreči. Odpovedi tvarnim dobrinam se stopnjujejo, to so že pokazale mnoge reforme. Prav tako pa pričakuje in prosi, da verno ljudstvo razume potrebe Cerkve, ker gre za dobro vernikov in resnične Cerkve. Tvarne potrebe Cerkve imajo za posledico iskanje, kako jih zadovoljiti, a niso nikoli same sebi namen, ampak služijo za namene duha, za vzvišene cilje, ki že sami postavljajo omejitve pri uporabi teh tvarnih sredstev, vzbujajo velikodušnost pri onih, ki so se postavili v službo duš.

Katoličani ne smemo preslišati tega klica in prezreti potreb Cerkve. Moramo ji pomagati. Zavedati se moramo, da v veliko primerih druge veroizpovedi prispevajo za

vzdrževanje svojih verskih ustanov veliko več kot katoličani. Ne pozabimo, da je Cerkev skupnost božjega ljudstva, nadnaravna ustanova, ki za uresničenje svojega poslanstva potrebuje tudi tvarna sredstva. In teh ji verniki ne smemo odreči.

Morda je že prišel čas, da katoliški laiki prevzamejo dolžnost reševanja tvarnih potreb Cerkve, tako v središču kot pri krajevnih Cerkvah. Zaradi pomanjkanja duhovniških poklicev in vedno večje obremenitve duhovnikov pri dušnopastirskem delu se bo v bodoče ta potreba še povečala. Končno je potrebno zbrati finančne vire, da bo Cerkev za evangelizacijo imela na razpolago vsa potrebna sodobna sredstva, če hočemo, da se bo vera lahko učinkovito posredovala in ohranila bodočim rodovom.

Avgust Horvat

Smrt je skrivnost

Za vsakega človeka je smrt poslednja reč na tem svetu in v tem sedanjem življenju. Nikdar več ne bo umrli zaživel prejšnjega življenja, nikdar več ne bo videl takega sveta, kakršnega je ob smrti zapustil. Vstal bo sicer živ na sodni dan, a povsem drugačno bo njegovo življenje in drugačen bo svet. Smrt je najvažnejši moment naše eksistence, je prehod iz sedanjega nam znanega življenja v čisto drugačno življenje, ki ga ne poznamo. Naravno življenje se neha, ko se loči duša od telesa.

Svetopisemske knjige imajo za smrt več različnih izrazov. Najvažnejši so tisti, ki pričajo o posmrtnem življenju, kakor npr. „zaspanje“ (Mt 9, 24), „počitek“ (Raz 14, 13), „združenje z očeti“ (1 Mojz 15, 15), „povratak k Bogu“ (Prid 12, 7). Sploh vemo samo iz virov božjega razodetja, da bo ločitev duše od telesa le začasna in da se bo duša ob vstajenju mrtvih zopet združila s svojim nekdanjim telesom.

Smrt — neprodorna skrivnost

Pri vsem filozofiranju ostaja smrt za nas živeče velika, neprodorna skrivnost. Kako se umre, kako se zvrši tisti prehod iz seda-

njega v onstransko stanje, kako se človek zavé, da je umrl; na taka in podobna vprašanja bi nam mogel odgovoriti samo, kdor je vse to skusil na sebi. Takega povrnjenca iz onega sveta pa še ni bilo in ga ne bo.

Lazar iz Betanije in drugi, ki jih je vsemogočni Bog obudil iz smrti v zopetno življenje, niso znali o svoji smrti ničesar povedati, in tako se ni ohranilo nikakšno sporočilo o njihovih izjavah. Smrt takih obujencev je bila sicer resnična, a ni bila dokončna smrt, ki bi ji sledila božja sodba in začetek novega, srečnega ali nesrečnega, pa večnega življenja.

Bog je v vseh teh primerih držal dušo ločeno od telesa v nezavesti, dokler je ni zopet združil z njenim telesom, umrljivim, kot je bilo prej. Obujenec je vedel samo, da je bil bolan in da je zdaj zdrav. Kaj se je med tem z njim zgodilo, tega ni vedel.

Iz dokončne in za vso večnost odločilne smrti se ni torej še nihče povrnil, in tako nam ostaja smrt neprodorna skrivnost.

Brezbrižnost mnogih

Res skrivnostna reč je smrt, skrivnostno pa tudi dejstvo, da

večina ljudi nič ne misli na smrt. Mnogi si belijo glave z vsakovrstnimi načrti za prihodnost, včasih z negotovimi rečmi, dostikrat z rečmi, ki jih nikdar ne bo. Saj je čisto negotovo, koliko let bo kdo čakal, če bo pri zadostnem zdravju, če bo mogel načeto delo dovršiti. Vse to je v človekovem življenju negotovo; gotova je ena sama reč, gotovo je, da bo umrl in da bo najvažnejši trenutek njegovega bivanja. Je torej res nekam skrivnostno, da se ljudje po večini pečajo z negotovim, zanemarjajo pa skrb za to, kar je edino gotovo in neizbežno.

Pa poreče kdo: sedanje življenje s svojimi načrti, z delom in hrepenenjem, z veseljem in žalostjo, to je nekaj, za to je treba skrbeti. Kaj bo po smrti in če bo sploh kaj po smrti, ne vemo; nihče ni prišel nazaj povedat. Kaj si bom torej teh nekaj dni sedanjega življenja grenil s tisto negotovostjo?

Takih in sličnih ljudi je zelo veliko. No, če je kdo po skrbnem razmišljanju prišel do trdnega prepričanja, da je s smrtjo vsega konec, ga sicer pomilujemo, ker je v zmoti, vendar ga ne smemo obsoditi. Vsakdo bo sojen po svoji vesti. Pa takih je zelo malo, če sploh so. Največ je brezbriznih, ki se za smrt nikoli ne zmenijo. Veliko tudi nemarnih, ki sicer včasih podvomijo o posmrtnem življenju, a dvom potlačijo s posvetnim uživanjem. Sam Bog bo sodil, ko-

liko moralne krivde imajo taki ljudje. Pamet pravi, da se tisti, ki je v dvomu, mora dati poučiti od onih, ki niso v dvomu, marveč v jasni gotovosti. Pamet tudi pravi, da če dvom le še ostaja, naj se dvomljivec oprime tistega, kar je bolj varno. Gotovo pa je bolj varno živeti z vero in po veri v posmrtnost, kakor pa v negotovosti čakati, da nas smrt pouči, ko bo prepozno. Vera v posmrtno življenje je velik dar božji. Hvala Bogu za ta dar, ki ga imamo po po Cerkvi. Kdor pa Cerkve ne posluša, ne bo veroval v nesmrtnost, tudi če bi kdo prišel in pričeval iz lastnega onstranskega življenja.

Smrt — naravna postava za vse ljudi

Tako sklepamo že iz dejstva, da umró vsi ljudje, mladi in stari, ubogi in bogati, učeni in neizobraženi, ljudje vseh narodov, vseh stoletij in tisočletij. Tudi ne glede na vsakršne bolezni, nezgode in zločine, nosi vsak človek že od rojstva v sebi kal smrti. Ima namreč telesni organizem, ki se po naravni poti razvija in kreпча, potem pa prav tako po naravni poti peša, da končno odpovedo vse telesne funkcije in nastopi smrt. V takih primerih pravimo, da je človek umrl zaradi starosti. Marsikdo si želi tako smrt, pri tem pa pozabi, da je starost že sama po sebi bolezen, večkrat tudi zelo

nadležna bolezen, za katero ni zdravila.

To, kar nam pravi že tisočletna skušnjaja, nam potrjuje tudi božje razodetje. Sv. pismo imenuje smrt nekajkrat „pot vsega človeštva“. Tudi psalmist se sprašuje: „Kje je človek, ki bo živel in ne bo videl smrti?“ (Ps 88, 49). V pismu pa beremo kar izrazito postavo, „da je človeku določeno enkrat umreti“ (Hebr 9, 27). Tako splošna je ta naravna postava, da ni naredila izjeme ne z učlovečenim božjim Sinom ne z njegovo brezmadežno materjo.

Smrt — posledica izvirnega greha

V sedanjem zveličavnem redu je smrt posledica izvirnega greha. Verska resnica je, da je bil prvi človeški par v raji po posebni božji dobroti obdarovan tudi s telesno neumrljivostjo in da je s svojo nepokorščino do Boga zgubil ta prekonaravni dar zase in za ves človeški rod.

Smrt je posledica izvirnega greha, ne pa kazen za izvirni greh, ker Bog ne more kaznovati, kjer ni nobene moralne kričde. Za prve starše je bila smrt res kazen za njih dejanski greh, kazen, ki je bila njima izrecno zagrožena, če bosta nepokorna. Drugi ljudje pa niso ničesar zakrivali, da prihajajo na svet v stanju umrljivega telesa. Smrt ne more torej biti kazen za izvirni greh, pač pa je posledica tistega prvotnega zla.

Nauk o grehu prvega človeške-

ga para in njegovih posledicah spada med najbolj važne, pa tudi najbolj skrivnostne odstavke krščanskega verskega zaklada. Kdor ni tu na čistem, ne more umevati, kaj je krščanstvo s svojim naukom o odrešenju človeškega rodu po učlovečenem božjem Sinu.

Marsikdo se je ob tem verskem nauku spotaknil in modroval po svoje: Ni pravično kaznovati človeški rod zaradi greha, ki ga ta rod ni storil. Pa tudi kje je pra-

vično razmerje med nepokorščino prvih staršev in neizmernim morjem vsega človeškega gorja skozi tisočletja? Tak je človek, ki božja dela rad kritizira, človek, ki bi bil seveda marsikaj bolje uredil, kakor je sedaj urejeno.

Kar Bog stori, vse prav stori

Ne kritizirajmo božjih naredb, ker je Stvarnik vse pametno uredil, pametno in pravično. Nobene krivice ni storil človeškemu rodu, saj mu je dal in ohranil vse, kar mu gre po naravi. Še več, ohranil mu je celó možnost nadnaravne milosti in večne blaženosti. Radi pozabimo, da je rajski človek pred nepokorščino živel, četudi le prav malo časa, v nekem nadnaravnem in prekonaravnem stanju, ki ne pristoji nujno duhovno-materialnemu bitju med ostalimi živimi bitji tu na tej naši zemlji. Vsak živ organizem je po svoji naravi umrljiv; v teku časa opeša, se razkroji in strohni. Neumrljiv je po svoji naravi samo misleči duh. To velja za vsak živ organizem v sedanjem svetovnem redu; velja brez izjeme za sleherno človeško, živalsko ali rastlinsko življenje. Neumrljiva Adam in Eva nista spadala na to našo zemljo, ampak v drugačen, nam nedoumljiv svet.

Seveda se nam zdi bolj udobno, če bi živeli nekaj časa tu na zemlji brez slehernega gorja ter brez bolezní in se brez smrti preselili v neumrljivo blaženost. Da,

udobno bi bilo, a Bog je izbral lepšo in človeku bolj primerno pot. Brez moralnega padca prvih staršev ne bi imeli sedanjega zveličavnega reda, ki bolj kot vse ogromno materialno stvarstvo razodeva božjo modrost in božjo ljubezen. Brez tistega padca ne bi imeli odrešenja ne bi imeli krščanstva.

Res da bi šli v predgrešnem stanju vsi v večno blaženost, a šli bi tja brez seherne zasluge, šli bi brez premagovanja, brez borbe proti moralnemu zlu, kar ne bi ustrezalo naravi bitja, ki se svobodno odloča in se čuti srečnega, če uživa plačilo za svoje delo, za svoj trud. Res da bi brez nezvestobe prvih staršev ne bilo v našem svetu nobenega zla, ne fizičnega ne moralnega, a manjkala bi tudi vsa dobra dela, kar so jih ljudje v tisočletjih opravili v pomoč potrebnim in v tolažbo nesrečnim. Res bi ne bilo greha, a tudi se ne bi spolnila Gospodova napoved, da bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore.

Smrt je res posledica greha in ima kot taka svojo nekam kazensko grenkobo. Je pa tudi blagodejna posledica, ki nam nudi stotero prilik doslužiti si večno blaženost, če le znamo smrt prav umevati in prav sprejeti.

Dr. Jakob Ukmar

kaj neavite?

Kaj je vera?

Kako naj sošolki, ki ne veruje, razložim, kaj je to vera?

Mislím, da to ne bo težko. Veruje tisti, ki sprejme za resnično kakšno trditev, ki do nje ni prišel po lastnem razmišljanju in spoznanju, a vendar pristane nanjo, ker ve, da jo tisti, ki mu jo je povedal, pozna in da mu jo hoče tudi verno naprej povedati. Tako že v vsakdanjem življenju verujemo nešteto stvari: da smo res otroci svojih staršev, da smo rojeni na določeni dan, da Avstralija res obstoji, čeprav je še nismo videli z lastnimi očmi, da je Aleksander Veliki res živel in še in

še. Če verujemo ljudem, gre za naravno vero. Če nam pa Bog kaj govori in mu verjamemo, tedaj govorimo o nadnaravni veri. Ali je pametno, da Bogu verjamemo? Vsekakor, saj je Bog absolutna Resnica, ki do dna pozna stvari, ki nam jih pove in je hkrati tudi brezpogojno resnicoljuben (sicer ne bi bil Bog) in nas torej ne more hoteti varati. Vprašanje bo le še, če je res kdaj govoril ljudem in kaj je govoril. Če ugotovimo to dvoje in to je razmeroma lahko ugotoviti, potem tudi brez težav razumemo, da v tem primeru ne smemo v nemarno skomizgniti z rameni, češ kaj to meni, če je Bog tudi govoril. Če je namreč ljudem govoril, nam je s tem naložil — On, Stvarnik in Gospod — tudi dolžnost, da njegovo besedo sprejmemo in po njej uravnavamo tudi svoje življenje. Posebej še, ko je sam dejal po svojem Sinu Jezusu Kristusu: „Kdor bo veroval, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen!“

Zakaj primerna pogostna spoved?

Hodim v privatno srednjo šolo. Sestra nas je pri verouku učila, da za male grehe ni potrebna sv. spoved, ker se nam ti pri sv. obhajilu odpustijo. Redno prejemam sv. obhajilo, a k spovedi grem samo ob posebnih prilikah. Ne

razumem mojih staršev, ki me silijo k pogosti sv. spovedi.

Mali grehi se res odpustijo s kesanjem tudi izven spovedi. Zato lahko še naprej mirno hodiš k obhajilu brez predhodne spovedi. Starši te verjetno ne silijo k pogostni sv. spovedi, ampak ti jo le priporočajo. Takšno pogostno (morda mesečno) spoved ti pa priporočam tudi jaz, opirajoč se pri tem na nauk Cerkve, ki pogostno spoved zelo ceni. Pij XII našteva n. pr. naslednje koristi pogostne sv. spovedi: „veča pravo spoznanje samega sebe, pogloblja krščansko ponižnost, odpravlja nra-vne slabosti, je učinkovito sredstvo proti duhovni vnemarnosti in mlačnosti, očiščuje vest, krepi voljo, dajejo se navodila za duhovno življenje in v moči zakramenta se množi milost“.

Moški, po naravi poligamist?

Razgovarjal sem se z osebo, ki naj bi se razumela na psihologijo. Trdila je, da je v naravi moškega bitja, da je nagnjen v mnogoženstvo. Ali je potem Jezusov nauk o neločljivosti zakona proti človeški naravi? Kaj pravi psihološka znanost na to?

V naravi človeka, ranjenega po izvirnem grehu, živi neredno nagnjenje po čim večjem uživa-

nju, tudi spolnem. Razum in volja si le težko in počasi pridobita oblast nad slepimi nagoni z odgo-varjajočimi krepostmi. Tudi spolni nagon je torej slep in hoče samo in čim več uživati. V tem smislu lahko govorimo, da je možki nagnjen k mnogoženstvu, zato si mora tudi poročeni človek (tudi ženska) truditi za krepost čistosti, ki ureja rabo spolnosti v zakonu. Bog človeka ni tako ustvaril, zato Kristus pravi, da je Bog dovoljeval mnogoženstvo v stari zavezi zaradi trdote njihovega sreca, da pa v začetku ni bilo tako. To se pravi, da bi človek, ki ne bi bil ranjen po izvirnem grehu, brez težav živel v zakonu z eno ženo, in to do konca svojega življenja. Izvirni greh je zanesel v njegovo življenje med drugim tudi ta nered, da je le s prizadevanjem mogoče močni spolni nagon držati v pravih mejah — tako v predzakonskem kot tudi v zakonskem življenju.

Vatikanska politika

Zakaj sv. oče napada Čile, Rusije, kjer se godijo tako grozne stvari, pa ne? Kako naj sploh razumemo vatikansko politiko, kako naj zagovarjam sv. očeta?

V cerkveni politiki (ne smete dati besedi politika v tej zvezi slabega prizvoka) se verjetno tudi papež drži načela, ki bi ga nekako

takole lahko izrazili: doseči za Cerkev po svetu kar najmanj neugodne pogoje življenja, ne da bi pri tem odstopil od bistvenih načel. Kako pa to načelo potem v praksi izvršuje, je pa odvisno od njegove voditeljske ali, če hočete, politične modrosti. Med sredstva modrega vladanja spada brez dvoma tudi to, da papež vpraša za svet, predno stori kakšno važno odločitev, potem pa da upošteva izkušnje iz podobnih položajev v zgodovini, predvsem pa tudi, da veliko moli za božje razsvetljenje. Kolikor poznamo sedanjega papeža, lahko mirno rečemo, da je svetniški človek in dober vladar. S tem seveda ni rečeno že, da so tudi vse njegove posamezne politične poteze najbolj modre. Ne vemo. Predpostavljamo lahko samo to, da se pri vsaki odločitvi resno trudi, da bi pravo zadel. Ali pa je objektivno tudi res najbolj pravilna? To, žal, največkrat pokaže šele poznejši razvoj dogodkov, ki pa je tako nam kot njemu prikrit. Od nikogar ne moremo zahtevati več, kot da v uri važnih odločitev vse stori, kar je v njegovi moči, da bo res odločitev najbolj modra. V toliko, mislim, da smo si več ali manj vsi edini. Ne moremo pa več pričakovati, da bomo posamezne papeževe politične poteze presojali vsi enako. Ta načelni odgovor naj me odveže dolžnosti, da bi vam odgovoril na Vaše vprašanje o čisto konkretnem papeževem zadržanju.

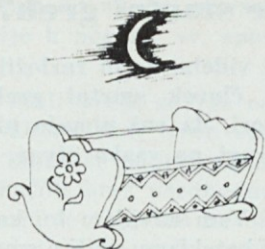
Kdaj je smrtni greh?

Rada bi videla, da bi razložili, kdaj stori človek smrtni greh, ker se govori, da eni nimajo nič za greh, drugi pa vsako stvar.

Najprej Vam navajam to, kar smo se že v katekizmu učili o smrtnem grehu. Smrtni greh je popolnoma preišljeno in svobodno dejanje, s katerim človek prekrši božjo voljo v važni stvari. Iz povedanega sledi, da je za smrtni greh potrebno, da se istočasno uresničijo trije pogoji: popolnoma preišljeno dejanje (1), svobodno dejanje (2) in prestopek božje volje v važni stvari (3). Če kateri od teh treh elementov manjka, ni smrtnega greha, temveč le mali greh. Da so potrebni naštetih trije pogoji za smrtni greh, je razumljivo, kajti s smrtnim grehom se človek popolnoma odvrne od Boga, svojega končnega smotra, česar pa človek ne more storiti, če popolnoma jasno in hoté ne stori nekaj važnega proti božji volji.

Dr. Alojzij Kukovica

v družini

DOM — SVETIŠČE

Začetek življenja je voda in kruh, obleka in dom, je zapisal cerkveni učitelj. — Družina potrebuje dom, da se v urah nevihte zateče pod njegov krov, kjer najde olajšanje in ljubečo roko v boleznih, kjer počiva in znova pridobiva v težkem dnevnem delu izgubljene moči in uživa prijaznost, ki je možna samo v domačnosti.

Dom je kraj, kjer se vzdržuje sveti ogenj ljubezni med možem in ženo, kjer se starši poživljajo ob svojih otrocih in se otroci učijo od svojih staršev, kjer stene in okna dihajo globoko domačnost. Koliko navezanosti imamo na domačo hišo! Soba, knjižna polica, bogkov kot itd. Celokrasitev doma vpliva na njegove prebivalce, saj v življenju nikoli ne pozabimo kraja, kjer smo rastle. Od tod tudi razumemo nemir in povratek izgubljenega sina.

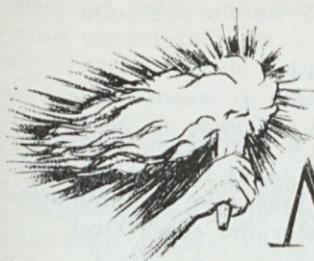
Vendar dom ni samo v prijetnosti domačega ognjišča in v intimni povezanosti družine. Treba je prižgati še druge luči, ki naredijo dom bolj vzvišen. Glavni namen doma je, da dela družina v njem za skupni blagor, za domovino, za brate, za neznance in predvsem za Najvišjega, ki je začetek in konec vsega. V tistem zavetju doma se morajo vzgajati taki ideali.

Dom je v resnici svetišče. V njega prihaja in v njem prebiva Kristus po milosti sv. zakramentov, ki jih prejema družinski člani: sv. zakon, sv. krst, svete spovedi in obhajila in ko pride v hišo sam Bog v sveti popotnici, da pripravi srca za srečanje z Njim v večnosti.

V mnogih primerih pa so današnji domovi kot hoteli z vsem udobjem, kjer se je in spi, so kot prenočišča, a Boga v teh domovih ni.

Znani francoski pisatelj Janin je svojemu znancu, ki ni bil veren, razkazoval svoj dom. V sprejemnici je visel križ. Obiskovalec vpraša: In to? Janin odgovori: To je pa križ! Nočem, da bi morali ob uri moje smrti iskati križ zame v sobi mojega sluga.

Nekdo je zapisal: Več dobrih domov in bo na zemlji več ljubezni!

ZA MLADINO

ZA DRUGI IN TRETJI ROD

Zvestoba za zvestobo

Praznujemo pomembno obletnico naše mladinske organizacije. Z nami se veseli tega dogodka tudi slovenska javnost, v mnogih družinah dva ali trije rodovi.

Nocoj —

je en lep večer!

Večer, ko se srečajo mnogi prijatelji;
večer spominov iz obeh domovin;
večer treznega soočenja s stvarnostjo.

I.

Bogu hvala, da smo skupaj doživeli ta prijateljski večer!
Duhovni vodje, odborniki in člani: sedanji in prejšnji;
starši, mentorji in mecen, opazovalci in dobromiselni kritiki:
pozdravjeni!

II.

Ob taki priliki, kot je danes, je skoraj potrebno, da zvemo, kako je nastala mladinska organizacija v Sloveniji in kako je mladino oblikovala, da bi dosegla svoj cilj.

Potem bomo prišli mi na vrsto in dodali svoj del spominov iz Argentine. Spomini iz obeh domovin!

Na povezanost posameznih rodov je mislil pesnik, ko je dejal:
Če si spoštljiv do očeta, ko si mlad,
boš rad, kar ve, pri njem sprejel;
če zveš, ko si zrel, njegov zaklad,
se bo tvoj sin lahko še višje vzpel.

Iz pripovedovanja in branja zvemo, da je mladinsko organizacijo doma rodila predvsem človekova osnovna pravica do združeva-

nja, potem pa žalostne mladinske razmere v našem podeželju pred 70. leti.

Najkrajši pregled njenega dela bi bil ta-le:

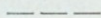
1.

L. 1891 izda papež Leon XIII. okrožnico o delavskem vprašanju „Rerum novarum.“ Šest let nato ustanovi dr. Janez Evangelist Krek delavsko prosvetno organizacijo: „Slovensko krščansko socialno zvezo.“ Devet let pozneje pa v njenem okviru telovadni odsek Orel.

Ali naj postane Orel samostojna mladinska organizacija?

Med tolikimi „za“ in „proti“ izreče pritrdilno in odločilno besedo škof dr. Jeglič in potegne ves narod za seboj. L. 1909 ima Orel svoj prvi nastop v Kamniku in škof sam je njegov prvi slavnostni govornik.

Jeglič čuva in spremlja orlovsko organizacijo. Orli ga povsod sprejemajo in pozdravljajo kot svojega duhovnega očeta. Orel pa tudi upraviči škofovo zaupanje v krščansko mladino, ko postane **šola mladega pokolenja**, vir neusihajoče moči in vedne obnove.

Po propadu Avstrije priredi Orlovska zveza svoj prvi véliki tabor l. 1920 v prej tako ponemčenem Mariboru. Ima že 11.000 članov, Orliška zveza pa 3.600 članic.

Obe zvezi ne zajameta samo podeželsko mladinc, temveč tudi delavsko in mestno, srednješolsko in akademsko.

Dr. Aleš Ušeničnik napiše za Orle dve knjigi: „Socialno vprašanje“ in „Socialna ekonomija.“

Vsaka zveza izdaja lastno glasilo: „Kres“ oziroma „Vigred“ in „Orlič“ za naraščaj. V velikem številu se obe udeležita 1000-letnice češkega pokristjanjenja, ko so se vršili v Pragi l. 1929 Svetováclavski orlovski dnevi z zborovanji, akademijami, sprevodi in nastopi.

Ko nadškof Jeglič odhaja v pokoj, hoče zagotoviti slovenski mladini zaščito in duhovno vodstvo na škofijski stolici.

Svojega naslednika izbere iz orlovskih vrst: univerzitetnega profesorja ljubljanskega bogoslovja in ljubljanske univerze, bivšega duhovnega vodjo Slovenske orlovske zveze dr. Gregorija Rožmana.

Po 20 letih svojega obstoja je katoliška mladinska organizacija ukinjena, ker Orel iz načelnih razlogov odkloni vstop v enotno jugoslovansko mladinsko organizacijo Sokol kraljevine Jugoslavije.

Kot 88. letni starček škof Jeglič dočaka obnovitev mladinske organizacije l. 1935.

Mladina spet začne širiti krila, da bo v mogočnem poletu pohitela proti Soncu, Svetlobi, kakor jo je on prepričljivo in vztrajno

učil. Na celjskem taboru je navzočih 15.000 mož in fantov. Na taboru govori tudi on

o težkih časih, ki imajo priti,
o Kristusovi in Satanovi fronti.

Vesel in pomirjen se vrne v Stično in čez dva dni umre 2. julija 1937. leta.

Pod novim imenom Zveza fantovskih odsekov in Zveza dekliških krožkov organizacija spet zajame vso Slovenijo. Škof dr. Rožman je kot bivši duhovni vodja njen najtehtnejši svetovalec.

Vsakoletna zvezna akademija v Ljubljani je vedno velik kulturni dogodek.

Svoj višek doseže organizacija na mogočnem mednarodnem mladinskem taboru v Ljubljani l. 1938 pod pokroviteljstvom kneza Pavla in z udeležbo Čehov in Francozov. Ne moremo si misliti dveh največjih verskih manifestacij v Sloveniji pred drugo svetovno vojno brez sodelovanja mladine!

To sta bila leta 1935 mednarodni evharistični kongres in kongres Kristusa Kralja leta 1939.

— — —

Organizacijsko delo ZFO in ZDK obstaja v tedenskih sestankih in tedenski telovadbi. Obe zvezi imata redne prosvetne in telovadne tekme: vse je pripravljeno na stalnih tečajih in opremljeno z zadostno literaturo.

Vsako leto je skupni nastop na lastnem stadionu, potem pa se vrstijo celo poletje prireditve po deželi. Dopoldanski cerkveni slovesnosti sledi popoldanski nastop, kjer govore slovenski mladini najodličnejši predstavniki kulturnega in političnega življenja. Edini slovenski ministrski predsednik v Jugoslaviji in voditelj Slovencev, dr. Anton Korošec, je najbolj zaželeni slavnostni gost in govornik.

Druga svetovna vojna — prekine vse društveno delo.

— — —

20 let življenja mladinske organizacije je zapustilo v našem narodu neizbrisljive sledove.

Komunistična revolucija je zato zadela na najodločnejši odpor. Kot vaški stražraji, četniki, legionarji in domobranci, prekaljeni v verskih in prosvetnih organizacijah, so se naši fantje in možje borili za Boga, narod in domovino. Pleve so odpadle. Domobrancem so se pridružili v velikem številu tudi demokratično usmerjeni Sokoli.

— — —

Zaradi mednarodnih spletk, ne na bojnem polju, smo doživeli največjo narodno nesrečo:

več kot 10.000 vrnjenih v mučeniško smrt.

Padel je cvet slovenskega naroda.

Velik v zmagi,

še večji v porazu: **zvest!**

Pred leti sem obiskal Valle de los caídos, ko me je pot pripeljala do Madrida.

Bil sem tudi v Vetrinju in na Orlovem vrhu, v Teharjih in na Turjaku in v svojem rojstnem mestu Kočevju.

Slabe so moje besede.

Naj mi pomaga pesnik zadnje domobranske zbirke, ki jo je posvetil mrtvima bratoma in njenim mrtvim in živim soborcem.

Porineš rokó v zemljó —
desettisoč rok, ki jih že ni,
ti je v pozdrav.
Privzdigneš roké v nebó —
desettisoč zvezd še tistih, ki jih že ni,
ti kaže smer.

2.

V begunstvo je spremljal Slovence najbolj osovraženi in najbolj ljubljeni škof; osovražen samo po majhni manjšini: dr. Gregorij Rožman.

Treba je poslušati in brati poročila iz begunskih taborišč, da si vsaj malo lahko predstavljamo, kako bogato kulturno življenje so si naši starši in ostali rojaki organizirali v „lesenih mestih“ in pločevinastih barakah.

— — — — —
Iz Slovenije in begunskih taborišč je šla pot čez vso zemljo, kakor poje naša himna.

— — — — —
90 let je že slovenska usoda povezana z Argentino. Tretji slovenski val je bila ideološka emigracija.

6000 Slovencev, med njimi naši starši, sorodniki, prijatelji in znanci, in med njimi — tretjina izobražencev.

Nič čudnega, da so takoj začeli organizirati novo slovensko skupnost.

In jo ohranjati, zvesti slovenski tradiciji. Kajti nagli in surovi prelom s tradicijo je po najmodernejših socioloških dognanjih lahko usoden in kulturno jalov.

Na misel nam takoj pride judovski film „Violinist na strehi“ in dramsko delo, ki opisuje pripravo na praznovanje sobote: „Requiem para un viernes a la noche.“

Tega se moramo vsi zavedati, ker mnogokrat slišimo pripombe:

„Da, vse lepo! To in to je bilo možno v Sloveniji pred 40 leti; zdaj smo pa v Argentini in so se časi zelo, spremenili.“

Res je! Pa še razlika v številu!

od 1,600.000 Slovencev v Sloveniji,

od 650.000 rojakov, razkropljenih po svetu,

od 60.000 argentinskih Slovencev

predstavlja naša skupina le majhen del.

Vendar število za Slovence ni bilo nikdar odločilno orožje.

V 25 letih smo opazili, da je struktura organizacij ostala ista, na zunaj pa se je prilagajala ostalemu razvoju naše skupnosti.

V bežnih obrisih preglejmo teh 25 let, razdeljenih v približno dva enaka dela!

Prvih 12 let je delo osredotočeno na enem kraju. Citiram nekatere kratke izjave iz jubilejnih brošur!

1949: Različnih let, različne izobrazbe, oddaljenost, pomanjkanje, skromni prostori —

Skupinski prizor iz dramskega oratorija „Ivana Arška na grmadi“, ki jo je uprizorila mladina iz San Justa v režiji Frida Beznika

prav nič nas ni motilo pri zbiranju;
za vsako ceno smo hotele ohraniti, kar smo notranjega bogastva
prinesle s seboj.

Sledi: Vsak, ki je stal ob strani, se je izgubil in utonil v velemestu. Na sestanke pride 130 fantov, deklet pa 120.

In spet! — Vsi spomini l. 1956 mi bledijo, ko se spomnim, kako vneto smo se pripravljale na tretji obisk prevzvišenega škofa dr. Gregorija Rožmana. Naše članice so prevzele velik del priprav za tabor slovenske mladine na Pristavi, blagoslovitev Slovenske hiše in poslovilno akademijo.

1959: S kakšnimi težavami in s kakšnim veseljem smo dogradili stavbo in odbojkino igrišče na Pristavi. Po ugledu nas je prekašalo samo Društvo Slovencev.

Zanimivo je poudariti, da mendoški odsek obstaja prav tako že od l. 1949, lanuški fantje pa se zbirajo od l. 1952.

Urejeno je razmerje z mladinskim domom.

Zadnjih trinajst let!

Z ustanovitvijo krajevnih središč je dana možnost, da se kljub prvotnim skromnim razmeram razvijejo krajevni odseki.

Sedež zveze se je premaknil iz Morona v Slovensko hišo.

Sledi: Dva najbolj oddaljena člana odseka živita 45 km narazen.

In: Fantje poskušajo v svoje delo vključiti tudi naraščajnike, pa je vedno teže z vaditelji.

1962: Spet lep spomin! — Prva skupna akademija pod značilnim naslovom Mladina ohranja izročila.

Ista nadaljuje: Mislim, da je vsako delo v organizaciji pomembno, naj je na vodilnem ali manj vidnem mestu; pomembno ne samo za skupnost, ampak tudi za osebno izpopolnjevanje.

1964: Ob 15-letnici organizacije pomaga devet strokovnih moči, da pri Dumi nastopi 100 mladih ljudi. Imeli smo dva lahkoatletska turnirja in tekmovanje za naraščaj; med odborniki vlada veliko prijateljstvo. Obiskali smo mendoško mladino.

1965: Danes se bolj zavedam kot takrat, kako važna je za fanta in dekleta mladinska organizacija. Vsak sestanek, seja in prireditve povzročijo mnogo skrbi. Potem pa, veseli uspehov, že pri pospravni seji delamo nove načrte.

Kakšen napredek! 1967: Ustanovili smo mladinsko knjižnico in organizirali prvi pevsko-glasbeni festival. Mladina je bolj svobodna, a ima več težav. A odkrita je s tistimi, ki jo poslušajo in razumejo.

Sledi notranja sprememba v organizaciji. Od l. 1967 so seje glavnih odborov skupne pod vodstvom enega duhovnega vodje.

Tudi ob 20-letnici izda mladina svojo brošuro, akademija se vrši pod geslom S Prešernovo besedo mladina v nove čase gre.

V najnovejši dobi uspevajo folklorne in pevske skupine. V krajevnih domovih se mladina zelo dobro počuti; posebnost v tem oziru je slovesni sprejem mladih ljudi za člane doma.

Ko gledamo mladi nazaj na teh 25 let, iskreno in hvaležno vzkliknimo s pesnikom:

Naš plamen ni zagorel sam od sebe,
plamen je plamen vnel!

III.

Naše stvarno stanje.

Živimo v svobodi, ki je bila plačana z največjimi žrtvami.

Imamo vse pogoje za nadaljni razvoj naše skupnosti na verskem, kulturnem, socialnem in gospodarskem področju.

Kaos današnjih dni pa trka tudi na vrata naših družinskih in društvenih domov.

Silna je borba za mladino.

Da se bo naša mladina mogla svobodno odločiti za dobro proti zlu v toliko zapeljivih oblikah,

je naloga mladinske organizacije.

Pa ne samo njena. To je naša skupna naloga!

Pred štirimi leti smo imeli že nad 100 sinov in hčera iz novega rodu, ki so končali študije na različnih univerzah. Imamo mnogo lastnih pomembnih industrijskih podjetij in velepodjetij, prav tako je najti v argentinskem poslovnem svetu že mnogo Slovencev na vodilnih mestih.

Ti mladi izobraženci, mladi podjetniki in različni strokovnjaki so naši mladini najbližji. Tudi njihova prisotnost je naši mladini potrebna.

Če bi živel med nami dr. Lambert Ehrlich, bi morda dejal:

„Dajte mi toliko in toliko vernih slovenskih strokovnjakov te in te vrste,

od katerih se bo vsak na svoj način znal približati mladim ljudem in z njimi delati:

mladi ljudje bodo našli v njih oporo, odkrili svoje sposobnosti in laže uresničili poslanstvo, za katerega so poklicani.“

Nocoj — je en lep večer!

Jutri — bo en svetel dan!

Prof. Tine Vivod
na proslavi srebrnega jubileja SDO in SFZ
V Slovenski hiši v Buenos Airesu 16. XI. 74.

Hudičev advokat

Morris West - Jože Škerbec

„Še nekaj vas moram vprašati,“ je dejal Blaise Meredith z glasom, v katerem ni bilo čutiti odtenkov. „Ali je v tistem času Giacomo izpolnjeval svoje verske dolžnosti? Se je udeleževal maše in je prejemal zakramente?“

Nina Sanduzzi je prikimala.

„Zmeraj, kadar je mogel, razen če so bili bolniki v hribih ali pa je bilo treba skrivati pred Nemci

kakšnega zgubljenega človeka. Vsako nedeljo je prihajal k maši semkaj in sem ga vidévala, čeprav sva se domenila, da ne bova sédala drug zraven drugega in da se ne bova pozdravljala, ker so hodili k maši tudi nekateri Nemci. Najbrž so bili iz tistega predela Nemčije, kjer je veliko katoličanov. Kadar se je hotel spovedati, je prečkal dolino in se spovedal z mladim duhovnikom Mariom.“

„Ne z očetom Anzelmom?“
Odkimala je.

„Oče Anzelm ga ni maral. Včasih sta se sprla, ker je oče Anzelm odklanjal, da bi hodil k bolnikom po policijski uri.“

„In kaj je dejal Giacomo o očetu Anzelm?“

„Da je treba potrpeti z njim in zanj moliti, da pa bodo tisti, ki so ga sem poslali, strogo sojeni. Dejal je, da je Jezus zgradil Cerkev kot dom, da bi v njem živele njegova družina, da pa jo nekateri ljudje, tudi duhovniki, uporabljajo kot tržnico in krčmo. Dejal je, da v njej trgujejo in jo napolnjujejo z razpravljanjem in truščem. Rekel je, da bi razpadla v teku enega rodú, če je ne bi varoval Jezus s svojo ljubeznijo in Sveti Duh s svojim vodstvom. Pravil je, da je tisto, kar potrebuje vsak dom, veliko ljubezni pa malo preprirov. In je imel prav.“

„Vem, da je imel,“ je dejal Meredith in se začudil, da je bilo

v njenem glasu toliko zanosa. „Povej mi sedaj, kaj je čutil Giacomo glede Nemcev in kaj je govoril o njih?“

Prvič, se je zdelo, jo je vprašanje spravilo v zadrego. Dolgo je razmišljala in potem dejala:

„O tem je govoril pogosto in večkrat sem ga le s težavo razumela. Pravil je, da se ljudje nazamejo značaja ozemlja, na katerem žive. Vsaka dežela ima svoje posebne grehe in svoje posebne čednosti. Angleži so čustveni, toda trdi in sebični, ker pač žive na otoku, ki ga hočejo ohraniti zase kot doslej. So vljudni. Med njimi je veliko pravičnosti, pa malo ljubezni. Kadar se vojskujejo, se vojskujejo hlabro in žilavo, vendar zmeraj pozabljajo, da je izbruhnulo mnogo njihovih vojn zavoljo njihove lastne sebičnosti. Severni Amerikanci so drugačni. Tudi oni so trdi in sentimentalni, vendar so bolj preprosti kot Angleži, ker so mlajši in bogatejši. Radi imajo čimveč reči, čeprav večkrat ne vedo, kako bi jih uživali. Kot vsi mladi so nagnjeni k nasilnosti. Prav lahko jih je potegniti za nos z bučnimi vzkliki in veličastnimi paradami. In pogosto se varajo, ker jim ugaja cingljanje z leporečnim besedovanjem, čeprav ne dojamejo njegovega pomena. Nemci so iz drugega testa. So trpežni za delo, ljubitelji reda in uspešnosti in zelo samozavestni. Vendar njihova robotost in nasilnost se omilita

z alkoholom, visokodonečimi govori in z njihovo potrebo, da poudarijo svojo važnost.“

„Je bilo to vse?“

„Ne. Giacomo je rad tako govoril. Trdil je, da je treba juho razpeniti, da se ne skisa. Vendar se je povračal zmeraj znova k istemu: naj bodo dežele in narodi kakorkoli že, živeti morajo drug ob drugem kakor v družini. Takšne je Bog ustvaril, in če bi brat pomeril s puško proti svojemu bratu, bosta končala z medsebojnim uničenjem. So časi, ko mora kdo obvladati ponos in odstopiti, biti vljuden, čeprav bi najrajši pljunil v obraz drugemu. In tako je skušal živeti tu z Nemci.“

„Mu je uspelo?“

„Menim, da mu je. Živeli smo v miru. Niso nas oropali. Dekleta so lahko hodile k vodnjaku in se vračale na svoje domove varno. Včasih so bili poboji, kadar so gverilci našli kakšno nemško patroljo, vendar se je to dogajalo zmeraj daleč proč od Gemella. Zvečer je bila policijska ura in tako smo se ponoči zapirali v svoje hiše. Če je prišlo do sporov, je Giacomo govoril s poveljnikom in zadeve so se urejale. Čez čas so odšli Nemci bolj proti jugu in gverilci so šli za njimi, kot grede volkovi za ovčami v Abrucih.“

„Kaj pa potem?“

„V maju smo zvedeli, da je padel Rim pod oblast zaveznikov in

v začetku junija se je rodil Paolo... rodil slep...“

— — —

...Prve porodne bolečine je začutila zjutraj, ko je bil Giacomo pri njej. Bile so lahke in nedoločne, vendar Giacomo se je brž pobrigal in poklical babico Carlo Carrrese in Serafino Gambinetti ter Lindo Tesoriero. Ko so pritekale med vreščanjem, ker jih je on tako silil, in našle Nino pokonci in brez vseh težav, so roke oprle v bok in se iz njega norčevale. Tudi Nini je šlo na smeh, pa se je premagala, ker je videla jezni izraz, ki je potemnil Giacomov obraz. Tudi v njegovem glasu je bilo razburjenje, ko jim je rekel:

„Ve vse ste neumnice! Ostanite pri njej in je ne puščajte same. Jaz grem iskat doktorja Meyerja.“

Gledale so ga preplašeno in celo Nina se je začudila, saj porod je zadeva žensk. Zdravniki so za bolnike. Če bo šlo vse po sreči, bo porod preprosta zadeva, hrupna sicer, pa potem bolj vesela. Predno pa so mu utegnile to razložiti, je Giacomo odhitel in njegova shujšana postava se je vzpenjala proti poti, ki je peljala v San Bernardino.

Nino je skrbelo zavoljo velike razdalje, ki jo bo moral prehoditi, toda ženske so se šalile, češ da bo otrok prej prišel na svet, kot pa se bo vrnil oče, in da se bosta Giacomo in doktor napila, kot to delajo dobri prijatelji, ka-

dar eden od njih postane oče čvrstega dečka.

Na pol so imele prav. Otrok je bil rojen, in so ga skopale, ga povile in ji ga dale v naročje eno uro prej, preden je prišel Giacomo z Aldom Meyerjem. Toda onadva nista storila, kot delajo drugi moški po rojstvu sinov. Giacomo je poljubil Nino in jo imel objeto dolgo časa in tudi Aldo Meyer jo je poljubil kot brat. Takoj zatem ji je Giacomo vzel otroka iz rok, ga nesel na mizo in držal svetilko, medtem ko mu je Aldo Meyer osluškoval srce, mu pregledoval ušesa in dvigal majcne trepalnice, sklanjajoč se bolj in bolj, da bi ga temeljito pregledal.

Babica in ženske so obkrožile posteljo in Nina se je dvignila iz blazin in prestrašeno vprašala:

„Kaj se dogaja? Kaj iščeta?“

„Povej ji,“ je namignil Aldo Meyer Giacomu.

„Slep je, cara,“ je dejal Giacomo. „Rodil se je z mrenami na očeh. To je posledica vročine, ki si jo imela, ko si bila bolna za ošpicami. Žene, ki se jih nalezajo v drugem ali tretjem mesecu nosečnosti, imajo včasih slepe ali gluhe otroke.“

Minilo je morda pol minute, predno je dojela smisel. Potem je zatulila kot žival in skrila obraz v blazino, ženske pa so jo obstopile in jo skušale potolažiti. Giacomo se ji je približal, ji dal v naročje otroka in ji skušal go-

voriti, toda ona je pogledala stran, ker jo je bilo sram, da je rodila pokvečenega otroka možu, ki ga je imela tako rada.

Mnogo kasneje so ženske odšle in Giacomo je z Aldom Meyerjem pristopil k njej. Bila je že boj umirjena in Meyer ji je govoril odkrito.

„Hudo je, Nina, vendar se je zgodilo in za sedaj ni moč pomagati. Če bi bile razmere drugačne, bi ga jaz lahko odpeljal v bolnišnico v Valento in kasneje nemara v Neapelj, da bi vprašal za svet strokovnjaka in ugotovil, kaj je moč storiti. Toda vojna še ni končana. Še zmeraj se bojujejo in pota so polna beguncev. Razpršene nemške enote se umikajo vojskujoč se in gverilci jih preganjajo. Neapelj je na tem, da pade, in ti bi bila pač le ena kmetica več, kateri ne bi nihče pomagal. Giacomina iščejo in jaz sem se obvezal s svojim gozdnim krdelom. Tako torej sedaj ne kaže drugega kot čakati. Ko se bo povrnil mir, bomo videli, kaj je moč storiti.“

„Toda otrok je slep!“ je bilo vse, kar ji je prišlo na jezik.

„Ne povsem zdravi potrebujejo veliko ljubezni,“ je dejal Aldo Meyer.

Giacomo Nerone je molčal, toda Nini je skoraj počilo srce, ko je videla sočutje, ki so ga izražale njegove oči. Meyer ji je še govoril rahločutno in profesionalno in ji pokazal mrenico na otro-

kovih očeh, da bi ji pregnal grozo. Giacomo je nalil vina za vse in začel pripravljati kosilo. Oba moška sta sedla k mizi in Nina, s skledico na kolenih, jima je govorila iz postelje. Otrok je zajokal in Nina ga je dala k prsim. Ko se je slepi malček dotaknil z usteci njenih prsi, je začela po tihem jokati.

Meyer je odšel pred polnočjo, da bi prespal noč na svojem domu, navsezadnje le prost ogroženosti pred koncentracijskim taboriščem. Ko ga je Giacomo spremljal do vrat, je Nina dremala, vendar je slišala Giacomina, ki je dejal rezko:

„Vi ste moj prijatelj, Meyer, in vas razumem, čeprav ne odobravam. Vendar držite Il Lupa daleč od vasi. Zadržujte ga proč od mene.“

„To je zgodovina, človek! Ne vi ne jaz je ne moreva zadržati. Nekdo mora začeti z organiziranjem...“

Drugo ji je ušlo, ko sta odšla v jasno noč. Čez nekaj trenutkov se je Giacomo vrnil in zapahnil vrata. Dejaj je Nini:

„Ne smeš ostati sama to noč, cara. Ostal bom pri tebi.“

Obšlo jo je silno razočaranje in se ga je hlipajoč oklenila, kot če bi ji hotelo počiti srce.

Ko se je pomirila, jo je Giacomo položil med blazine in privil svetilko. S priprtimi trepalnicami je videla, da je napravil nekaj čudnega. Z vso naravnostjo je po-

kleknil na ilovnata tla, zaprl oči in razpel roke kot Kristus na križu, medtem ko so se njegove ustnice premikale v tihi molitvi. Bil je trenutek, ko je po vsem videzu njegovo telo postalo togo kot drevo in ko ga je ona prestrašeno klicala, je ni slišal. Opazovala ga je, dokler je ni premagal spanec in je zaspala.

Ko se je prebudila, je bila soba preplavljena s soncem in otrok je jokal. Giacomo, ki je grel kavo za zajtrk, se ji je približal, jo poljubil, vzel otroka v naročje in ji dejal resno:

„Nekaj ti moram povedati, Nina moja.“

„Povej mi!“

„Otroka bova imenovala za Pavla.“

„Tvoj sin je, Giacomo. Ti mu moraš dati ime, toda zakaj naj bo Pavel?“

„Ker je bil Pavel, apostol, od Boga oddaljen, in ga je, kot jaz, našel na poti v Damask; ker je Pavel, kot ta otrok, oslepel pa znova spregledal po božjem usmiljenju.“

Gledala ga je neverno.

„Toda zdravnik je dejal...“

„Povem ti jaz, cara,“ njegov glas je bil globok in zvoneč kot glas zvona, „otrok bo spregledal. Mrene bodo zginile v treh tednih. Ko bo prišel čas, da otrok začne razločevati luč, bo tudi naš Paolo videl. Ti mu boš približala svetilko pred oči in opazila, da me-

žika in gleda za lučjo. Obljubljam ti v božjem imenu.“

„Ne pravi mi tega, da bi me tolažil, caro. Strašno bi bilo čakati, da bi bila potem razočarana.“ Ninin glas je izražal smrtno stisko, on pa se je le nasmehnil.

„Ne gre za upanje, Nina moja. Gre za obljubo. Veruj vanjo.“

„Toda kako to veš? Kako moreš biti gotov?“

Vendar je on le dejal:

„Ko se bo to zgodilo, Nina, se delaj, kot da je novost tudi zate. Ne pravi nikomur, kar se je zgodilo to jutro. Mi obljubiš?“

Tiho je pristala, premišljajoč, kako bo mogla prenašati čakanje in kako skrivati dvom, ki ga je čutila.

Tri tedne kasneje, ob določnem dnevu in uri, je vzela otroka iz zibelke in ga zbudila. Odprl je oči, svetle in sijoče kot očetove, in ko ga je postavila nasproti svetilki, je zamežikal. Zasenčila mu je z roko in očke so mirno gledale; odstranila je roko in spet so zamežikale.

Presenečenje tistega trenutka je bilo kot razodetje. Hotela je kričati, peti, iti na cesto, da bi povedala vsem, da se je Giacomo va obljuba spolnila.

Toda Giacomo je bil že mrtev in pokopan. Sovaščani so se osramočeni ozirali stran, kadar je ona šla mimo. Celo Aldo Meyer je odšel v Rim in ona je mislila, da se ne bo nikdar več vrnil...

— — —

med nami v Argentini

Krsti, poroke in smrti v letu 1974.

V aprilski številki DŽ 1974 smo objavili imena novorojencev v slovenskih družinah v Argentini, ki so bili krščeni v letu 1973 ter v januarju in februarju l. 1974; ter imena rojakov, ki so se v omenjenem času

„Sedaj moram oditi domov,“ je dejal monsignor Meredith. „Pozno je in vi ste mi dali veliko misliti.“

„Verjamete, kar sem vam povedala, monsignor?“

V njenih očeh in v njenem glasu je bilo mirno izzivanje. Dolgo časa jo je gledal in potem dejal s čudnim prepričanjem:

„Da, Nina. Ne vem še, kaj pomeni, vendar verjamem.“

„Tedad boste pazili na Giacomovega sina in ga obvarovali?“

„Varoval ga bom.“

Toda medtem ko je to obljubljal, ga je zapekla vest: Kako? Za božjo voljo, kako?

(Bo še)

poročili ali umrli. V tej številki naše revije objavljamo imena krščenih, poročenih in umrlih od marca do decembra l. 1974 v slovenski skupnosti v Argentini.

Krščeni so bili:

Karel Ksaver Iglesias Slapničar, Marjan Stanič, Pavel Aleksander Kržišnik, Marcela Aleksandra Skvarča, Veronika Irena Tekavec, Janez Andrej Skvarča, Gabrijel Tašner, Ana Karina Zanini Tominc, Gabrijel Andrej Slovša, Andreja Angela Bajda, Marija V. Bajda, Ana Pavla Agra Volovšek, Romuald Benincasa Hren, Gabrijel Matija Indihar, Klavdija Andreja Centeno štern, Marijan Danijel Čop, Valter Oven, Klavdija Ocvirk, Ivan Aleksander Borovšak, Marija Bernarda Juhant, Marijana Lazar, Marija Terezija Mojca Vombergar, Jože Matevž Štirn, Marijana Irena Bajuk, Ana Karla Petkovšek, Aleksander Barle, Marcel Vodnik, Sonja Marija Črnič, Monika Dobovšek, Ana Marija Lavrič, Gabrijel Anton Zarnik, Andreja

Veronika Módigo Grebenc, Monika Karla Pantotis Durič, Natalija Bajuk, Ccsar Adrijan Plaksa Levstik, Jože Danijel Žumer, Aleksander Barle, Gabrijela Barle, Marko in Andrej Oblak, Mariela Vanesa Habat, Urška Nose, Klavdija Elizabeta Pogljajen, Uršula Andreja D'Ambrozio Vidmar, Martin Močnik, Marija Aleksandra Brumec in Monika Adrijana Zihlerl.

Poročili so se:

Janez Albreht in Metka Pavlovčič, Jože Cestnik in Andreja Brula, Franc Janez Willenpart in Martina Katarina Potočnik, Janez Habat in Mabel Fernández, Helena Jeločnik in Ricardo Piñeiro, Franc Simčič in Sonja Adrijana Kodelič, Kristina Grebenc in Carlos Módiga, Janez Golob in Saša Hartman, Silvija Čater in Ignacio Jorge Wowk, Janez Jelenc in Mojca Prešeren, prof. Maruša Šimenc in Luciano Padovani, Jože Pugelj in Kristina Golob, Anica Macun in Juan W. Fuentes, Jože Stavar in Voljica Habjan, Jože Cerar in Marija Dolinšek, Ančica Kralj in Ernesto Roberto Bruno, Damijan Ecker in Magdalena Zupan, inž. Jože Dacar in Norma T. Arce, Jože Grbec in Marija Urbančič, Martin Bajuk in Loretta Corradi, Silvija Durič in Carlos A. Marzosa, dr. Julij Savelli ml. in Ana Marija Medic, Miloš Jazbec in Elizabeta Albreht.

Zlato poroko so obhajali:

g. Venceslav Nanut in ga. Rozina roj. Saksida, g. Albin Magister

in ga. Franja roj. Hafner, g. Leopold Sparhakl in ga. Lojzka roj. Janša.

Umrlí so:

Rozalija Grošelj, štefanija Primon, Ivan Gregorc, Stane Kožar, Ignacij Fink, Hedvika Weble Kovol, Slavko Tršinar, Marija Zidar, Karolina Zadel, Anton Prijatelj, Rajmund Lukman, Viktorija Švara, Karel Kavka, Anica Simčič, Alojzija Mehle, Jože Esih, Janez Oblak, Rudolf Žitnik, Viktor Damijan škraba, Jože Curk, Marija Glešič, Matevž Vidmar, Erle Franc Dolenc, Drago Kobi, Antonija Koritnik, Vojteh Budinek, Marija Ivančič, Zorka Pahor, Dora Heller, Ivica Šiler, Peter Feltrin, Rajmund Sabotič, Janez Lužovec, član odbora za Slov. hišo in cerkev Marije Pomagaj, Jože Virant, Kati Krečič, Albin Kozole, Vera Cimperc, Anton Lavrenčič, Lojze Erjavec, Karolina Stupica, Janez Bečan, oče duhovnika Marjana.

, Miklavž prihaja“

SPZ „Gallus“ je v začetku decembra uprizoril priljubljeno spevoigro dr. Jerka Geržinčiča „Miklavž prihaja“. Čevljarja Krišpina je igral in pel Silvo Lipušček, krojača Gerarda Slavko Škraba, sv. Petra Stanko Jerebič, ki je delo tudi režiral, Luciferja Andrej Makek, Mefista Janko Klemenčič, Kodrčka Alenka Magister, Kosmatina in škratulina Nadi Kopač in Mimi Kočar, Miklavža pa Janez Rode. Lepo scenografijo je izdelal Tone Oblak, pri klavirju je spremljala Anka Save-

Ili-Gaserjeva, glasbeno vodstvo pa je imel v rokah dr. Julij Savelli.

Duhovne vaje

V decembru so bile za žene in može enodnevnih duhovnih vaj kot priprava za božič. Žene so delale duhovne vaje od sobote 14. decembra popoldne do naslednje nedelje popoldne, možje pa en teden kasneje. Oboje je vodil p. Ivan Caserman DJ v zavodu v Villa Devoto, Buenos Aires. Ženám se je udeležilo 89, moških pa 84.

Božič

Med najbolj obiskane verske prireditve v slovenski skupnosti v Argentini spada vsakoletna slovenska polnočnica v cerkvi Marije Pomagaj. Tudi na zadnjo sveto noč so rojaki povsem napolnili cerkev in dvorišče, ki se ob vseh odprtih vratih poveže s cerkvijo. Maševal je msgr. Anton Orehar, spovedovali in delili obhajilo pa so še drugi dušni pastirji. Pel je „SPZ Gallus“ pod vodstvom dr. Julija Savellija.

„Ivana Arška na grmadi“

Slovenska mladina iz San Justa, organizirana v SDO in SFZ, je za nedeljo 22. decembra naštudirala zahtevni odrski oratorij Paula Claudela „Ivana Arška na grmadi“ v prevodu Tineta Debeljaka ml. in v režiji Frida Beznika. Glavni vlogi sta odigrala Marta Malovrh (Ivana Arška) in Janez Krajnik (brat Dominik), v drugih vlogah in v zboru pa je nastopilo nad 30 deklet in fantov. Sceno je izdelal Tone Oblak,

dekliski pevski zbor je pripravil Andrej Selan, plesni zbor pa Tinka Urbančič. Režiser in protagonistka in vsi navzoči so za uspeho uprizoritve želi odobravanje občinstva, ki je napolnilo dvorano „Našega doma“ v San Justu.

Mladinska srečanja

Po mesečni mladinski maši v Slovenski hiši je na prvo nedeljo v septembru dekletom in fantom govoril g. Rudolf Smersu o Slovencih in katoliški Cerkvi. Na oktobrskem in novembrskem srečanju pa so se mladi razgovarjali o aktualnih vprašanjih z gg. Pavletom Fajdigom, dr. Markom Kremžarjem in Milanom Magistrom. Razgovor je osvetljeval ideološke tokove današnjega časa, zlasti marksizem in delovanje ekstremističnih aktivistov po višjih šolah.

Decembrsko srečanje mladine je bilo posvečeno mladinski proslavi Brezmadežne in razgovori z dekleti in fanti, ki so v zadnjem času obiskali Slovenijo.

Razstava likovnikov

Od 21. do 30. decembra je bila v mali dvorani Slovenske hiše razstava zdomskih likovnikov, ki jo je organizirala SKA kot sklepni del V. umetniškega večera. Razstavo je odprl arh. Jure Vombergar, uvodni govor pa je imel dr. Tine Debeljak. Razstavljali so: France Gorše, Bara Remec, Milan Volovšek, arh. Viktor Sulčič, Ted Kramole, Ivan Bukovec, arh. Jure Vombergar, Marjeta Žirovnik, Andrej Makek in dr. Marija Šušteršič.

novice iz Slovenije

V okviru ljubljanskega misijona za študente

V okviru ljubljanskega misijona je priredil Medškofijski odbor za študente tri posebna duhovna predavanja v adventu, štiri pa bodo v postu.

Predavali so: škof Vekoslav Grmič: Sožitje vernih in nevernih; Vitko Musek: Krščanska notranja svoboda in slovensko hlapčevstvo; prof. Francé Perko: Živeti v krščanskem občestvu.

50 let beograjske nadškofije

Ob koncu oktobra je minilo 50 let, odkar je Vatikan izdal posebno bulo, s katero je bila ustanovljena beograjska nadškofija. Za prvega nadškofa — ki bi moral postati tudi metropolit, kar do danes ni — je bil imenovan *Rafael Rodić*, tedanji apostolski administrator v Banatu.

V Beogradu — glavnem mestu Jugoslavije — je danes šest župnij, pastoralna središča pa so raztresena tudi po ostalem ozemlju republike Srbije: v Nišu, Kraguljevcu,

Smederevu, Kraljevu, Šabcu, Bori, Pavni, Reki, žaječaju ter kaplanski mesti v Paraćinu in Voljevu.

Zaradi posebnih okoliščin beograjskemu nadškofijskemu središču ni ravno lahko. Primanjkuje mu duhovnikov, pastoralnih središč in sploh prostorov za bogoslužje. Za beograjsko Cerkev so zelo pomembne redovnice. Med njimi je veliko takšnih, ki so prišle iz Slovenije. Ko niso smele več delovati po naših bolnišnicah, so odšle v Beograd.

Za Rodićem je vodil dolgo vrsto let beograjsko nadškofijo dr. Ujčić, danes pa Gabriel Bukatko.

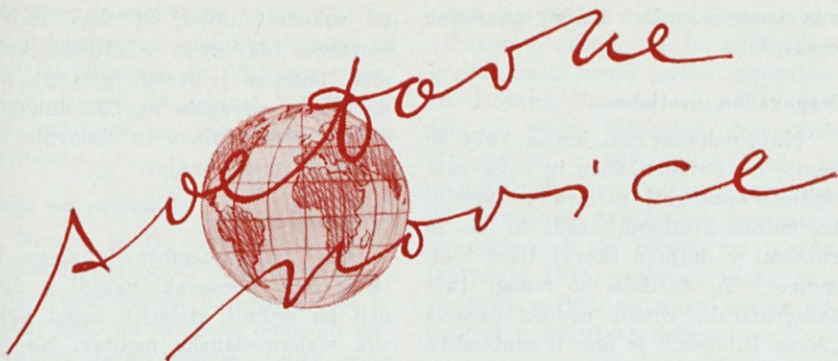
Nov slovenski misijonar

V novembru se je župnija Homec pri Kamniku poslovila od misijonarja *Janka Hribarja*, ki je preko Rima odletel na Filipinske otoke, da se pridruži številnim slovenskim misijonarjem po svetu.

Poslovilna slovesnost je bila pri podružnici Šmarca. Domači župnik je najprej razložil pomen slavja; sledila je maša misijonarjevega predstojnika Rudija Boršnika, med katero je govoril tudi mladi misijonar.

Janko Hribar se je rodil v Šmarci 25. septembra 1954. Njegov redovniški misijonski poklic se je razvil v družini in se krepil v župnijski skupnosti. V vsej moči se je pokazal ob obisku misijonarja in sorojaka Jožka Kranarja, leta 1968. Navdušil se je za misijonarja in šel k salezijancem za pomočnika.

V štirih letih je opravil noviciat in vojaško službo.

Vatikan za novo mednarodno pravo o morju

Na sestanku tretje konference za morsko pravo, ki so jo sklicali Združeni narodi, je stalni vatikanski opazovalec pri tej svetovni organizaciji Giovanni Cheli v imenu papeža pozval navzoče, naj sestavijo novo mednarodno zakonodajo o morju. Vsi narodi imajo namreč pravico na enakopravno razdelitev in uživanje morij in oceanov.

Papež podpira pravične težnje Palestincev

V Rimu so objavili listino, ki jo je papež Pavel VI. ob 25-letnici papeške misije za Palestince poslal njenemu predsedniku Nolanu. Papež poudarja, da podpira „pravične težnje Palestincev“ in upa, da se bo to vprašanje rešilo „v okviru tekočih pogajanj o Bližnjem vzhodu.“

Kje je največ zakonskih ločitev?

Nekako splošno prepričanje je, da je v komunističnih državah manj lo-

čitev kot v zapadnih demokratičnih državah. Po najnovejših statistikah so res še vedno na prvem mestu gicde zakonskih ločitev Združene države Amerike, takoj za njo pa so tri komunistične države: Sovjetska zveza, Madžarska in Vzhodna Nemčija. V Vzhodni Nemčiji je prišlo npr. lansko leto 26 ločitev na 100 porok, zaradi česar je bilo prizadetih 41.460 otrok, od katerih jih 18.852 še ni izpolnilo šest mesecev življenja.

Etiopska koptska cerkev

V Etiopiji (Abesiniji) pripada **večina prebivalstva** koptski cerkvi, ki je ena izmed krščanskih cerkva, ki niso združene z Rimom. Velja za državno cerkev. Sedaj pripravljajo v tej državi novo ustavo, v kateri nameravajo dati vsem veram enakopraven položaj. Temu pa se je koptska cerkev uprla in njen patriarh Abuna Teofilos poudarja, da drugih verstev ni mogoče primerjati z 1600-letnim delom koptske cerkve za etiopsko ljudstvo in naj zato ustava pri-

zna koptski cerkvi značaj „narodne cerkve.“

Nenavadna svetloba

Na predvečer 13. junija 1974 so ljudje na Portugalskem in v Severni Španiji opazovali nenavadno svetlobo, nekak svetlobni trak, ki se je raztezal v daljavo skoraj tisoč kilometrov. To svetlobo so mnogi tudi fotografirali. Znani nemški časopis „Neue Bildpost“ je dne 1. septembra 1974 objavil posnetek te svetlobe. O tej svetlobi so pisali tudi znanstveniki, ki je pa niso znali razložiti. Zanimivo je, da se je to zgodilo na predvečer 13. v mesecu, ko je navadno ogromno ljudi na poti v Fátimo, in ker so v zvezi s Fatimo razni svetlobni pojavi, omenjeni pojav nekateri povezujejo s Fatimo.

Švedski Slovenci pri sv. Brigitj

Na švedskem ni mnogo Slovencev in še ti, ki so tam, so raztreseni po vsej državi. Med njimi se je že večkrat pojavila misel, da bi se vsaj včasih sešli in spoznali. To misel je lansko leto uredničil pater Janez Sodja, ki je povabil vse Slovence na švedskem k sv. Brigiti v Vadsteno. Uspeh je bli izreden. Nad 400 slovenskih romarjev se je tam zbralo. Celo nekaj slovenskih narodnih noš je prišlo, in kar je vse najbolj presenetilo — vsi so govorili slovensko, kar se na švedskem tako redko sliši.

P. ljski misijonarji

Lansko leto je poslala Poljska v misijone 82 oseb (duhovnikov, bratov, redovnic in laikov). Odšli so v

24 različnih dežel, od tega največ v Afriko (44) in 27 v latinsko Ameriko. Tako se je število poljskih misijonarjev povzpelo na 597 duhovnikov, 178 redovnikov in redovnic ter 6 laičnih misijonarjev.

Spremenjeni časi

Dne 13. septembra lanskega leta se je v kordovski mošeji v Španiji po sedmih stoletjih zopet oglasila mohamedanska molitev. Na pobudo madridskega „krščansko-muslimanskega prijateljstva“ so se namreč tega dne zbrale pomembnejše mohamedanske in katoliške osebnosti in razpravljale o medsebojnih odnosih. Med drugimi so se tega srčanja udeležili alžirski kardinal Duval, pravoslavni patriarh Elia IV. iz Damaska in zastopnik saudske Arabije.

Ekumenizem v praksi

V etiopski vasi Sabbat blizu Ad-dis Abebe že nekaj časa deluje ekumenski misijonski samostan, v katerem živijo redovnice raznih krščanskih veroizpovedi: dve etiopski koptski redovnici, dve angleški protestantski misijonarki in dve katoliški misijonarki. Vse se posvečajo negi bolnikov.

Cerkev na Koroškem

V nasprotju z vladno politiko do Slovencev na Koroškem, ki je vse prej kot pravična, pa kaže vodstvo Cerkve na Koroškem razumevanje za slovenske vernike. Treba je priznati, da so se v tem pogledu razmere znatno izboljšale. Nedavno se je zgodilo, da je celovški škof dr.

Koestner imenoval za vodjo Karitasa (dobrodelna ustanova celovške škofije) Slovenca dr. Viktorja Omelška, ki je več let deloval kot škofijski referent za mladinsko dušno pastirstvo.

Laiki na prižnicah

Nemški škofje so na skupni sinodi sklenili pritegniti laike za oznanjevanje božje besede. Dovoljenja za to službo bodo na predloge domačih duhovnikov dajali škofje. Laiki bodo smeli pridigati med bogoslužjem božje besede, kadar ne bo na voljo duhovnika ali diakona, v posebnih okoliščinah pa tudi med mašo. Naj omenimo, da poznamo Slovenci pridiganje laikov že iz časov goriškega nadškofa Sedeja. Ta je med bogoslužjem, ki ga je sam vodil, dovolil pridigati laikom.

Leto opatij in samostanov

V Belgiji so leto 1974 proglasili za „leto opatij in samostanov“. Tisk, radio in televizija, svetne in verske oblasti so složno sodelovale v tej zanimivi pobudi, ki naj bi pokazala sodobnemu belgijskemu človeku, kako veliko dobrino predstavljajo opatije in samostani. Pobuda je uspela, saj je obiskalo te belgijske znamenitosti izredno veliko število ljudi. Ker je bila ta akcija uspešna, nameravajo prihodnje leto razglasiti za „leto stolnic in starih cerkva.“

Dve ruski pravoslavni cerkvi

Leta 1921 so ruski emigranti ustanovili rusko pravoslavno cerkev v izseljenstvu s sedežem v Združenih državah Amerike. Ruskemu pravoslav-

nemu patriarhu v Moskvi pa ne gre nikakor v račun, da bi ruski emigranti imeli svojo cerkev, neodvisno od Moskve. Zato so razposlali Rusom po svetu poslanico, obsegajočo štiri strani, v kateri jih vabijo, da se pridružijo moskovskemu patriarhu in zapuste izseljensko pravoslavno cerkev. V ta namen bo meseca februarja 1975 poglavar ruske pravoslavne cerkve patriarh Pimen odpotoval v Združene države.

Južna Koreja

Pred časom se je v glavnem južnokorejskem mestu Seulu zbralo na dvajset tisoč katoličanov iz vse dežele, da bi skupaj s trinajstimi škofi in 140 duhovniki molili za spravo in prenovo. Prav v duhu svetoletne misli pa so tudi prosili južnokorejske oblasti, naj izpuste vse politične zapornike, med katerimi je tudi na petnajst let ječe obsojeni škof Chi.

Sveto pismo v novih prevodih

V Afriki pripravljajo okoli dvesto prevodov svetega pisma v afriške jezike. 80 prevodov bodo pripravili katoličani in protestantje v skupni ekumenski izdaji. Sveto pismo je prevedeno v 1500 jzeikov, od teh 600 afriških.

Novi urednik

Novi urednik dnevnika francoskih katoličanov „La Croix“ je 43-letni duhovnik Jean Potin, dosedanji profesor na pariškem katoliškem Institutu ter urednik revije „Duhovnik in apostol.“

Kje je kaj

UVODNIK	Božično in novoletno pismo	65
SODOBNA VPRAŠANJA	Sprava je pot do miru	67
	Revolucionarna vojna v Argentini	82
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Jezusovo darovanje ali svečnica	68
	Dva meseca po škofovski sinodi	73
	Sv. Bernardka Soubirous	89
	Lurd	92
RAZNO	Pismo Duhovnemu življenju	79
	Tvarno bogastvo Cerkve	96
	Smrt je skrivnost	101
	Kaj pravite?	105
V DRUŽINI	Dom — svetišče	108
ZA MLADINO	Za drugi in tretji rod	109
ROMAN	Hudičev advokat	116
NOVICE	Med nami v Argentini	121
	Novice iz Slovenije	122
	Svetovne novice	125

Številka 2
Leto XLII

Febrero Nº 2
Februar 1975

duhovno življenje

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij
(msgr. Anton Orehar): urejuje uredniški odbor:

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158,
Buenos Aires.

Registro de la propiedad Intelectual No. 843.966

Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina

POVERJENIKI

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4155
Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103
USA.

Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3,
Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario,
Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorizia, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA

Letna naročnina v Argentini in obmejnih državah je zaradi sedanjih
gospodarskih razmer 220 pesov za one, ki jo bodo poravnali do konca
marca 1975. Pozneje bomo morali upoštevati nadaljne gospodarske
spremembe: — v **ZDA** in **Kanadi** 9 dolarjev; v **Avstriji** 160 šilin-
gov; v **Italiji** 3.500 lir; drugje protivrednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA NA NASLOV:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

Zunanja oprema in stalna zaglavja „Duhovnega življenja in „Bo-
žjih stezic“: Stane Snoj.

Mila beseda pridobi mnogo prijateljev, vljuden jezik množi te, ki prijazno pozdravljajo (Sir 6, 5).

Dobrohoden pogled razveseljuje srce, vesela novica oživi kosti (Preg 15, 30)

Sovraštvo vzbuja prepire, ljubezen pa vse pogrške pokriva (Preg 10, 12).

